

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa,
Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

DECEMBER 26, 1964/JANUARY 2, 1965 — No. 677/678 — 20th YEAR OF PUBLICATION

Terugblik in het Oude Jaar

door Rev. Louis Tamminga

... indien zij mijn inzettingen
niet houden,
zo zal ik hun ongerechtigheden
met plagen bezoeken,
maar mijn getrouwheid zal niet
te kort schieten . . .
—Ethan, de Ezrahiet, namens God.

1964 Is niet een gemakkelijk jaar geweest voor de wereld. De problemen hebben zich opgestapeld. We kennen die problemen: De United Nations, Kongo, Vietnam, China, Zuid-Amerika, de Nato. Daarnaast en ermee verbonden lagen allerlei nationale vraagstukken die om een oplossing vroegen. De nood is groot. 1964 Bracht veel pijn, veel duisternis en veel verdriet.

Wij weten wel, dat de wereld altijd al problemen en lijden heeft gekend. In Psalm 89 spreekt Ethan er over. In die psalm prijst hij God, maar vertelt ook van diepe nood. De vijanden hebben Israël belaagd, de troon van David wankelt, de mensen zijn bang geworden en heel zondig.

Maar Ethan daalt onmiddellijk af tot grotere diepten. Voor deze psalmist staat er veel meer op 't spel dan nationale nood. Ethan zegt dat zware tijden te doen hebben met de dienst van God. Hij zegt: "O Heer, wat komt er van Uw beloften terecht? Hoelang nog Here, zult Gij U verbergen?" Daar zit deze gelovige man mee: Het gaat niet goed met de zaak van God.

De psalmen behoren tot de meest aangrijpende gedeelten van de Bijbel. Daarin horen we de klacht van verslagen, vermoeide mensen. Die mensen zijn de spreekbuizen van de gelovigen van alle tijden. Door hen roept de Kerk van alle eeuwen tot God.

Men heeft gezegd dat het aantal zelfmoorden op Oudejaarsdag hoger is dan op alle andere dagen van het jaar. En Oudejaarsdag is maar een week van de Kerstdag. Veel mensen zien dus het verband niet tussen Kerst en de uitgang van het oude jaar. Een wonderlijk angstige thermometer ligt daar.

De problemen, eeuwen nadat Ethan sprak, zijn wel verschoven, maar niet van aard veranderd.

Ten diepste is dat nog de nood van vandaag: Wat komt er terecht van God's zaak?

Wij zijn in 1964 aan vreselijk veel indrukken blootgesteld. Via de televisie en radio stroomde een gestadige reeks van beelden en ideeën onze huiskamers binnen. Mensen die het konden weten, theoretiseerden als profeten van heilsrijken. Reclame hamerde ons in de oren wat goed voor ons was. Boeken en tijdschriften waren binnen een ieders bereik. Kerken wedijverden om een gehoor. Acties werden gevoerd en riepen om medewerking. Eindeloze debatten werden gevoerd voor de forums der naties.

Al deze dingen vermoeiden. Mensen begonnen te vluchten voor indrukken. Apartementen rezen uit de grond en men vertelt dat de hoogste flats het eerst verhuuren. Week-end reizen naar verborgen plekken werden populair. Een zoeken naar zelfverlossing.

Deze dingen stonden niet alleen.

Naast de wereldvlucht was 1964 getuige van enorme ont-plooiing. Technische vorderingen waren indrukwekkend. En alles groeide tot grote afmetingen. Record budgets werden gerapporteerd van alle landen en streken. De ontwikkeling nam toe.

Maar met de vorderingen namen de noden toe.

Er is een tijd geweest, dat de kerken in het brandpunt stonden van sociale nood. Maar dat nam allengs af. Deze zaken werden overgenomen door regeringsdeskundigen en gediplomeerde sociale werkers.

De kerken weten niet meer hoe ze met die problemen aan moeten. En het publieke leven weet niet meer wat te doen met de kerken en religie. Het hoogste gerechtshof in de Verenigde Staten besloot een openingsgebed in de scholen onwettig te verklaren. In verschillende provincies in Canada verzochten onderwijzersverenigingen aan de regering hetzelfde te doen. De moderne algemeenheid heeft met de noodzaak van godsdienst in nationale zaken afgedaan.

Dit was het grootste probleem van 1964: Welk een rol speelt het christelijk getuigen in het grote leven rondom ons?

Dit zal het grootste probleem van 1965 zijn.

En dit was de diepste zorg van Ethan toen hij Psalm 89 schreef: Hoelang nog Here, zal men U buiten het leven stellen?

Maar plotseling neemt Psalm 89 een opwaartse buiging: "Geloofd zij de Heer in eeuwigheid, Hij heeft beloofd en het zal geschieden!" Roepende tot de hemel riep Ethan zijn medemens. Die roep moet in ons een echo vinden. God zal niet gedogen dat Zijn zaak onder zal gaan.

Zolang er Christenen zijn, die dat woord bewaren, die biddend hun geloof belijden, zolang zal Zijn Rijk door hen zegevieren. Als wij Oudejaarsdag maar vastknopen aan de Kerstdag. Want hemel en aarde zullen vergaan, maar Zijn Woord zal in der eeuwigheid bestaan. Soms lijkt Zijn Rijk zo ver, maar het is toch gekomen en zal zegevieren omdat God het beloofd heeft. In al de verwarring en ontkerstening moeten wij getrouw blijven. Wij zullen de handen aan de ploeg slaan, gezamenlijk, in hechte gemeenschap. Wij weten dat het Koninkrijk Gods al de trekken vertoont van het mosterdzaad. Wel klein, onmachtig in een verwor-den wereld, maar oneindig in Goddelijke potentie. Ons Christelijk getuigen in 1965 moet dan voortkomen uit geloof dat niet zag, maar wel vertrouwde. En de beloften van God zullen ons opnieuw moeten aandrijven om grote dingen voor God te doen.

We hebben al weer nieuwe kalenders opgehangen.

Het ophangen van een kalender is eigenlijk een geloofs-belijdenis. Want we zeggen: Het jaar A.D. 1964 is weer voorbij. A.D. 1965 ligt voor ons.

... Anno Domini, het jaar onzes Heren. We tellen de jaren niet sedert de schepping. We tellen ze in de Heer.

Iedere krant, iedere cheque, iedere zakenbrief, ieder rapport draagt de naam van de grote Koning. Wat een heerlijkheid, te weten, Hem toe te behoren.

Laat dan de jaren maar voorbij glijden. En laten we geen dag ervan onbenut laten. Er is nog zoveel te doen: richting-wijzers te zijn midden in het nationaal bestel tot de dienst van God. In liefde, zorg, eensgezindheid en wijs beleid.

Licht in de Avond

Vertrouwen in de Morgen

door Tini Van Ameyde

Psalm 4

Psalm 3

O Heer, wanneer ik roep, wil naar mij horen,
antwoord mij, God van mijn gerechtigheid!
Gij gaaf mij uitkomst, toen ik diep verloren
en eenzaam was, hoor nu ook mijn geschrei!

De mensen smaden U. — Ik zal hun vragen:
hoe lang bespot gij nog mijn God, mijn Eer?
zie, niets van waarde vult uw levensdagen,
slaaf van de leugen wordt ge, meer en meer.

Weet, wie de Heer voor zich heeft afgezonderd:
verlosten, buiten Hem een zwakke groep,
maar in Hem zo vol kracht, dat g' u verwondert . . .
mijn God zal horen, als ik tot Hem roep!

Keer u niet af, maar in de stille uren
van deze nacht kniel met Zijn kinderen neer
en vraag Hem ook uw zwakheid te verduren . . .
stel voortaan uw vertrouwen op de Heer!

Ik bid Hem — nu zovelen hoop'loos vragen:
"wie zal ons eindelijk iets goeds doen zien?" —
Doe ons het licht, Heer, van Uw aanschijn dagen,
opdat Uw volk U blij en moedig dien!

Reeds hebt Gij vreugde in mijn hart gegeven,
meer dan de spotter vindt door overvloed —
in vrede zal ik slapen, want mijn leven —
is bij U veilig, Heer, Die mij behoedt.

O Heer, hoe talrijk zijn zij, die mij haten,
mij dreigen en verwonden met hun spot!
zeggen zij niet, dat Gij mij hebt verlaten?
men hoort: "voor hem is er geen hulp bij God".

Maar Gij, Heer, wilt een schuld rondom mij wezen,
mijn Eer, door U draag ik het hoofd weer hoog!
in trouw gebed heb ik Uw Naam geprezen,
Gij antwoordt mij en houdt mij in het oog.

Zo ben 'k in deze nood gerust gaan slapen,
ontwaakte fris en vond U aan mijn zij . . .
ik vrees geen macht van vijanden, geen wapen,
want, God, Uw armen ondersteunen mij.

Sta op, o Heer, red mij op mijn gebeden,
versla mijn vijand, die de Uwe is!

— — — — —
zie, volk van God, Hij geeft mij troost en vrede:
voor spotters is de nederlaag gewis . . .

Van U komt de verlossing, Heer der tijden,
Die voor Uw kinderen zorgt bij dag en nacht!
Gij zult ons uit de grootste nood bevrijden,
Uw zegen glanst rondom ons als een wacht.

TUSSEN TWEE OUDEJAARSAVONDEN

OUDEJAAR
1951

"Uren, dagen, maanden, jaren," klinkt het kerkorgel wat zeurderig boven het geroezemoes van schuifelende voetstappen en fluisterende mensen uit. Het is bijna 8 uur, en de kerk is stampvol. Het gezin Jansen is voor in de kerk neergestreken. Als je een bakkerij hebt, ben je op de feestdagen extra druk, en moeder Jansen vindt het dan ook een hele prestatie van zichzelf dat ze haar troepje toch nog op tijd in de kerk heeft weten te krijgen. De drie grote jongens zullen wel ergens op de gaanderij zitten, maar de beide meisjes en haar jongste zoon zitten braaf bij hun vader en moeder in de bank. Tersluiks kijkt Greta Jansen even naar haar man. Hij ziet er moe uit, je kunt hem vanavond zijn 51 jaar goed aanzien. Het zijn ook zulke lange dagen voor hem geweest, ook al hebben de jongens goed meegeholpen in de kerstvakantie. Gelukkig, morgen is de winkel dicht, en kan hij weer wat op verhaal komen. Dan vliegen haar gedachten even vooruit. Waar zullen ze volgend jaar zitten?

Dit afgelopen jaar hebben ze de grote beslissing genomen om te gaan emigreren naar Canada. En nu is het dan bijna zover, de bakkerij is per 1 februari verhuurd, en over 8 weken hopen ze al te varen. Bestemming: Ontario, Canada. Als het hun daar goed bevalt kan de huurder de zaak kopen, hun boekhouder zal voor alles zorgen. Het heeft heel wat voeten in de aarde gehad eer ze het zover hadden, maar er is haast geen andere oplossing. De drie grote jongens voelen geen van allen veel voor de bakkerij, en bovendien hebben ze vier jongens, en kun je de bakkerij maar aan één nalaten.

Ze hebben de jongens zoveel mogelijk laten studeren, maar de oudste zit nu met een H.B.S. diploma op een onbeduidend kantoor met weinig vooruitzichten. En waar vind je iets anders? De tweede moet nog twee jaar in dienst, en de derde solliciteert na zijn Mulo-diploma al een paar maanden naar geschikt werk, zonder resultaat.

"Laten we toch gaan emigreren, naar Canada of Australië, wat doen we hier toch," is het refrein geweest van alle drie gedurende het laatste jaar. Het schijnt wel een ziekte te zijn, dat emigreren, wat zijn er al veel families vertrokken uit hun stadje de laatste tijd. Zelf voelden ze er eerst geen van beiden veel voor, vooral bij haar man vond het idee weinig weerklank. Maar geleidelijk aan zijn ze er rijp voor geworden, de jongens konden ze geen ongelijk geven, maar dan gingen ze allemaal, ook al worden ze dan al volwassen, toch hebben ze de steun van het ouderlijk huis nog zo nodig. Hun 15-jarige dochter Annie en hun 11-jarige zoon Jan vonden het ook prima. Je hoort tegenwoordig zoveel over emigreren. Is oom Jan pas geleden ook niet vertrokken met vrouw en elf kinderen naar Alberta? Hij heeft eerst de meeste van zijn kinderen plus zichzelf in de suikerbieten gejaagd, en nu hebben ze al een car kunnen kopen, nou dan! Best avontuurlijk.

Alleen de 17-jarige Leny heeft nogal wat drukte gemaakt. Die wilde er niks van weten. Ze is erg behoudend en hecht zich sterk aan alles wat oud en vertrouwd is. En bovendien is 17 jaar een moeilijke leeftijd. De laatste tijd hoor je er haar weinig meer over, het schijnt dat ze er zich bij neergelegd heeft.

Moeder Jansen wordt in haar gepeins opgeschrikt door de binnenkomst van de dominee. Ze schikt zich tot luisteren, ze moet nu in het komende uur alles maar eens even van zich afzetten. Vader Jansen bidt van ganser harte met de dominee mee. Inderdaad, ook zijn gezin heeft dit jaar vele zegeningen mogen ontvangen, ze hebben ruim stof tot danken, zoals ook de dominee zegt. Dit zal nu wel de laatste keer zijn dat hij op Oudejaarsavond in dit vertrouwde kerkgebouw zit. De gedachte doet pijn. Een en vijftig jaar heeft hij in dit stadje gewoond. Hij is er mee vergroeid. En nu moet hij zich van alles loscheuren. Nu hij weet dat hij hier weggaat beseft hij pas hoe hij met alle vezels van zijn bestaan aan deze streek verbonden is. Maar het kan ook niet langer. Zelf kunnen ze hier wel een bestaan houden, maar zijn jongens willen de vleugels uitslaan. En in dit naoorlogse Nederland is zo weinig ruimte om dat te doen. Hij kan ze geen

ongelijk geven. Maar de gedachte dat hun gezin zo uit elkaar zal komen te vallen, is hun allebei onverdraaglijk. En als ze met zijn allen gaan, moeten ze niet langer wachten, nu heeft nog niemand verkeren, maar wat niet is kan komen. Zijn vrouw neemt het wat gemakkelijker op, weet hij. Ze is in Indonesië geboren en is later als verpleegster een tijdje buitenslands geweest. Zij heeft in deze streek lang niet zo diep wortel geschoten als hij. Met een ruk vermant hij zich, daar dwalen zijn gedachten notabene helemaal af, en dat terwijl de dominee aan het bidden is.

Naast hem zit de 17-jarige Leny met gesloten ogen en gevouwen handen. Een toonbeeld van devotie, maar in haar hart woelen opstandige en tegenstrijdige gedachten. 'O bah,' denkt ze wrevelig, "nu moeten we een uur lang luisteren naar dat gejeremier van de oude dominee, 'k had zo gehoopt dat de jonge vanavond zou preken. Straks zul je zien dat hij er over begint dat het gezin Jansen nu het laatste jaar in ons midden heeft vertoefd, en wat daar verder volgt. Dan gaat hij natuurlijk weer goed snuffen door zijn neus, zoals hij altijd doet wanneer hij onder de indruk is van zijn eigen woorden."

Ze beseft zelf dat ze geen bijster vriendelijke gedachten koestert, maar alles irriteert haar vandaag, zelfs de weezoete geur van oliebolletjes, die duidelijk in de kerk waarnaembaar is. "In Canada zullen ze in elk geval dat gestink van die oliebolletjes wel niet hebben, op Oudejaarsavond," denkt ze wrang. Dan recht ze haar schouders, en probeert haar gedachten weer op het gebed te concentreren. Na een goed uur is de dienst afgelopen en haasten de mensen zich naar huis, naar de gezelligheid.

De dominee heeft inderdaad hun naam genoemd in de dienst, en dat heeft de 22-jarige Hans in een uitgelaten stemming gebracht. Direct nadat de voorrede dichtslaat grijpt hij zijn moeder om de hals en doet een rondedans met haar. "Falderalder, wij gaan met zijn allen naar Amerika," galmt hij opgewekt, en in de algemene vrolijkheid glipt Leny naar buiten. "Even uit die drukte zijn," denkt ze, en slaat de weg in die naar de bossen leidt. Haar meest geliefkoosde wandeling, met een paar minuten is ze al op het bospad. Ze is de hele dag al in een erge down stemming, en het geroezemoes van de huiselijke kring is nu net precies iets wat ze op 't ogenblik niet verdragen kan. Het komt allemaal door die lamdelige emigratie. Ze vindt het nog steeds vreselijk, maar er over praten helpt toch niet, ze snapt zelf ook wel dat het de beste oplossing is voor hun gezin. Maar hoe kunnen de anderen dit zo luchtig opnemen, dit achterlaten van alles wat hun toch ook lief moet zijn? De bossen, hoe zal ze ze missen, al de vertrouwde plekjes waar ze als kind zo vaak gespeeld heeft. Impulsief gaat ze zitten in de luwte van een paar bomen, en graaft met haar handen afwezig in het mos. En dan de mensen, je familie en vrienden, je bent toch met elkaar opgegroeid, en nu zie je ze misschien nooit weer. Dat vreemde koude Canada trekt haar niet in het minst.

Dan hoort ze voetstappen, een verliefd paartje komt innig omstrengeld het bospad op. Ze strekt haar stramme ledematen en gaat langzaam op huis aan.

Vader Jansen wil nog even de krant lezen, maar dan bedenkt hij met schrik dat hij de hele week nog niks aan zijn Engelse lessen heeft gedaan. Hij trekt zich terug in de voorkamer, daar kunnen die onverlaten van kinderen hem niet uittelen als hij de woorden weer verkeerd uitspreekt. Wat een abnormale taal is dat Engels toch, je moet elk woord anders uitspreken dan je het schrijft, en zijn tong schijnt soms te breken over al die klanken. Maar doorzetten is de boodschap. "The apple is on the tree," haktelt hij, en roept dan zijn dochter Annie te hulp. "Toe, help me eens even," vraagt hij; van al zijn kinderen heeft Annie nog het meeste geduld. Greta, zijn vrouw, weet dat dit komt doordat ze diep in haar hart medelijden met haar vader heeft. "Vader heeft totaal geen taalgevoel, moeder, hij leert het nooit," heeft Annie haar moeder al eens toegevoerd. Vervond wordt ze wegens in haar mening versterkt, maar geduldig corrigeert ze zijn uitspraak, toch al zo sneu dat zo'n man daar als een klein kind zit te stotteren.

Tegen half twaalf is het hele gezin weer voltallig, en leest vader Jansen Psalm 90, zoals hij elk jaar doet. Dan verdwijnen de groten naar buiten, om nog even goed de boel op stellen te zetten door met carbid te schieten, zoals in deze streek gebruikelijk is. Wanneer het grootste gedeelte van het gezin al in diepe rust is, klinkt er een oorverdovende knal, onder het slaapkamerraam van het echtpaar Jansen. Het blijkt dat enkele grappenmakers een melkbuis onder hun raam hebben geplaatst, en het deksel met carbid de lucht in hebben geschoten. "We zullen ze zo Canada wel inskiet'n," klinkt het grinnkend in hun tuin. "Een treffende afscheidsgreet," mompelt vader Jansen slaperig, en draait zich op zijn andere zij. "Veel heil en zegen dit jaar in Canada vrouw."

★ OUDEJAAR. 1963

Met een rood hoofd van het haasten jakkert Greta Jansen door het huis. Een haastige blik op de klok overtuigt haar van het feit dat ze nog een half uur tijd heeft, eer de kerk uit gaat, en dat ze dus nog even op adem kan komen. Ze laat een goedkeurende blik over de tafel gaan. Alles ziet er keurig verzorgd uit, in een hoek staat een apart tafeltje voor de kleinkindern. Zes hebben ze er al, op hun jongste zoon na zijn alle kinderen getrouwd, en op hun beurt zijn enkele van hen ook al weer ouders.

"Wat is het leven eigenlijk boeiend," denkt ze, "met zijn achten kwamen we hier bijna twaalf jaar geleden en nu zijn we al met zijn negentien."

Het is de gewoonte, dat ze hier op Oudejaar allemaal naar toe komen, direct na de kerkdienst, en hier allemaal eten. Twee kleinkindern zijn al hier, de baby slaapt de slaap des rechtvaardigen, even kijken wat de driejarige Johnnie uitspookt. O wacht, daar sluip hij net met een dikbesuikerde appel naar de livingroom. Ze geeft hem even de tijd om de lekkernij op te peuzelen, dat kun je als oma doen, en dan gaat ze hem even aan de tand voelen.

Ze ontket hem achter de chesterfield, hij likt net de suiker van zijn vingertjes. "Waar is die appel toch gebleven?" vraagt ze belangstellend.

Johnnie voelt zich betrappt, maar hij geeft direct nog niet toe. "It must be, yes it must be in my stomach," zegt hij aarzelend. "I think so, maybe," voegt hij er dan haastig aan toe, want hij krijgt al spijt van zijn halve bekentenis.

"Hoe komt hij dan in je buikje?" dringt Greta aan.

Johnnie denkt diep na, dan bedenkt hij opgewekt: "It flew in my mouth, just like a birdie, I couldn't help it." Deze oplossing bevalt hem uitermate, maar oma schijnt er anders over te denken, hij krijgt tenminste eerst een preekje, maar, isn't she a nice oma, dan krijgt hij nog een oliebol van haar.

Dan zakt Greta in een stoel neer. Foel, je kunt toch weten dat je geen dertig meer bent. Haar gedachten vliegen terug, net als elk jaar met Oudejaar. Het is hun hier goed gegaan, haar kinderen voelen zich volledig thuis in dit land, zelfs Leny, die eerst zo'n moeite had zich aan te passen. En haar man en zijzelf dan? Zijn ze ook te oud geweest om te gaan emigreren? Nee, dat toch ook weer niet, de kinderen hebben hier allemaal hun bestemming gevonden, en je wilt toch graag wonen waar je kinderen gelukkig zijn. Toch is het heel wat moeilijker geweest, de eerste jaren, dan ze zich in Holland konden voorstellen, en de taal is nog voor veel oudere mensen hier een handicap, alle Engelse lessen ten spijt. De taal, die je nooit laat vergeten dat je een immigrant bent. Haar kinderen hebben hier geen hinder van, die zijn volledig tweetalig, maar zelfs na al deze jaren kent ze nog veel mensen van hun oudere generatie die nog steeds erg stumperen in het Engels.

Is ze nu toch ingedut? Ineens staat de kamer vol lachende mannen en vrouwen, haar kinderen en haar man plus kleinkindern.

"Wat ruikt het hier lekker," klinkt het eenparig, en oudste zoon Hans vraagt meteen verwijtend aan zijn vrouw, zoals hij elk jaar doet: "Waarom bak jij toch nooit geen oliebolletjes," en evenals elk jaar krijgt hij hetzelfde strijdvarende antwoord: "Als jij ze zo graag lust bak je ze zelf maar."

Er heerst een opgewekte stemming onder het eten, de getrouwde kinderen wonen nogal een eind uit elkaar, en zien elkaar ook zo vaak niet.

"Hoe was de preek?" vraagt Greta belangstellend in het algemeen. Haar man antwoordt: "Wel goed geloof ik, maar ik kon het vanavond niet al te best volgen."

"Hoe zit dat eigenlijk," vraagt dochter Ann, "hebben jullie hier praktisch geen Hollandse diensten meer, ik meende zoiets te horen. Dan moest U maar bij ons gaan wonen, vader, bij ons zijn de oversten der kerk nog niet zo vooruitstrevend!"

"Zoals het hier is, moest het overal zijn," zegt haar man meteen. "Het wordt wel eens tijd dat ze bij ons ook zeggen: 'Weg met dat Hollands'. Iedereen moet nou maar eens een keer Engels verstaan. De ouderen hebben geweten toen ze gingen emigreren dat ze Engels moesten leren, per slot van rekening zijn ze voor hun kinderen gegaan, en dan moeten ze het ook maar voor hun kinderen over hebben het Hollands achterwege te laten. Anders worden onze kinderen nooit geaccepteerd in dit land."

"Hear, hear!" applaudiseert zijn schoonzus spottend. Ze is het gans niet met de mening van haar zwager eens, maar zijn vrouw evenmin.

"Boy, oh boy," zei ze innig: "Je kunt wel merken dat jij hier helemaal alleen bent gekomen, en dat jouw ouders nog veilig in Holland zitten. Wou jij de ouderen in de gemeente maar zo even uitschakelen? Moeten de ouderen dan nog meer voor hun kinderen doen? Ik hoop niet dat onze kinderen later met de gedachte opgroeien dat wij alles voor ze moeten opofferen. Als er over de honderd diensten per jaar in de Engelse taal worden gegeven in deze kerk, is het dan zo erg dat ze bijvoorbeeld om de andere week nog eens een extra dienst gaven, bijvoorbeeld 's middags, in de Hollandse taal? Denk je nou werkelijk dat de Canadezen in de omtrek de kerk dan meer 'Dutch' beschouwen? Elke weldenkende Canadees zal er mee instemmen dat het heus geen schande is en heel begrijpelijk dat in tien jaar tijds alle Hollands nog niet overboord gegooid kan worden. Daar gaat een generatie overheen. En zolang er overal nog behoefte is aan een Hollandse preek, en de diensten nog behoorlijk bezocht worden, moeten ze volgens mij ook denken aan de ouderen, en niet alleen aan de opkomende generatie. Ouderen halen nu eenmaal veel meer uit een Hollandse preek, en ze teren er vaak de hele week op."

Ze schept even adem na deze lange tirade, foel, ze is wel erg tekeer gegaan tegen haar man. Je moet je echtgenoot nederig eren, maar dan moet hij ook niet zo gevoelloos praten, als de eerste de beste blaag.

"Ja, het is een bewezen feit: emigreren is voor iedereen kreperen," zegt zoon John, terwijl hij een grote hap van een oliebol neemt. Het gezegde slaat wel nergens op, maar de sfeer tussen zijn zus en zwager is wat geladen geworden, en hij wil de situatie redden. Er gaat een waar hoongelach op na deze woorden. "Dat kun je aan jou wel zien," krijgt hij te horen. "Moet je naar die welgedane buik van jouw kijken. Jij hebt beslist geleden in dit land."

Hans gaat dan nog even verder op het gesprek in. "Er zitten twee kanten aan," zegt hij bedaar. "De ouderen die moeite met het Engels hebben mogen inderdaad niet geestelijk tekort komen. Ze hebben geholpen met het kerkelijk leven op te bouwen hier, en wij hebben de wijsheid van de ouderen en hun ervaring nodig. In de politiek is het net zo, kijk nu maar eens naar Churchill, bijvoorbeeld, of naar Adenauer of De Gaulle. Allemaal oudere mensen. In dit land is de voertaal Engels, en onze kerken zullen die taal ook meer en meer moeten gaan gebruiken. En op twee Engelse diensten per zondag zal het toch aanmoeten. De meeste kinderen verstaan geen Hollands meer en de mensen die in dit land opgegroeid zijn evenmin. Maar toch moeten wij, ik zou haast zeggen, 'compassion' hebben met de behoeften van de ouderen. De meesten zullen in hun hart toch moeten toegeven dat het Engels hun nog steeds niet 'ligt', wat heel logisch is als je boven je veertigste bent als je hier komt. Maar toch geloof ik niet dat het kerkelijk leven er onder zou lijden als er om de andere week bijvoorbeeld nog een Hollandse dienst zou worden gehouden, bijvoorbeeld 's middags, want vooropgesteld moet worden dat de Engelse diensten 's morgens en 's avonds er niet onder moeten lijden. Er zullen wel wat extra moeite en extra kosten aan verbonden zijn, maar wat het zwaarst is, zal toch ook het zwaarst moeten wegen."

"Voorwaar, een wijs woord," zegt Ann's husband spottend; hij kan het nog niet al te best verkroppen, dat niemand hem bijviel.

Vader en moeder Jansen hebben zich wijselijk stil gehouden onder het debat, maar het doet hun beiden goed, dat er toch begrip is bij de jongeren voor de problemen van de ouders. Is het niet zo, dat vooral bij het ouder worden in dit land, je soms het gevoel krijgt, niet meer mee te kunnen komen, en maakt dat gevoel soms niet wat eenzaam? Kunnen mensen die geen moeite hebben met de taal, het zich wel indenken wat het is om je uiterste best te doen het meeste van een preek te volgen, terwijl je thuisgekomen jezelf moet bekennen dat een groot gedeelte je niet duidelijk was?

"Oma, we kan also talk Dutch," mengt de zesjarige Bryan zich triomfantelijk in het gesprek.

"We moeten oppassen wat we hier zeggen," merkt zijn vader op, die kinders verstaan meer dan hij denken."

"What did you do all day?" vraagt hij dan aan zijn zoon.

"Well, we made a snowfort you know, and I was the slave, because Albert is bigger than me, so he was captain. But then I didn't want to be a slave anymore, so he made me workman," klinkt het opgewekt.

"Ga zo voort, mijn zoon," zegt zijn vader goedkeurend, "als jij in één dag al promotie gemaakt van slaaf tot werkman, zul je het nog ver schoppen in Canada."

Het gesprek is weer algemeen geworden, en vader en moeder Jansen kijken met welgevallen de kring rond. En zoals zo vaak, komen ze weer tot de konklusie dat het goed geweest is dat ze nu bijna 12 jaar geleden de grote stap hebben gemaakt.

"Geef me de bijbel eens aan," zegt vader Jansen tegen zijn jongste zoon wanneer iedereen verzadigd is. En net als elk jaar klinkt het ook nu weer door de diningroom van het ouderlijk huis: "Here, gij zijt ons een toevlucht geweest, van geslacht tot geslacht."

B. Hosmar.

De Zelfstandige

Wat verstaat men onder een Zelfstandige? In het kort is dat iemand die eigen baas is. Dat is dus de landbouwer en de vee-boer. De timmerman en de kruidenier. Ja en ieder die voor zichzelf werkt wordt een zelfstandige genoemd.

In Sociale Voorzieningen is de Zelfstandige karig bedeed. Menig fabrieks-arbeider geniet de voordelen van een groeps-verzekering enz. Maar de Zelfstandige moet hier zelf voor zorgen.

Gelukkig is er ook een groeps-mogelijkheid voor de zelfstandige en dat is de z.g. Co-operatie.

Zo hebben wij ook voor onze Nederlandse Immigranten van Protestantische Christelijke huize een Cooperatieve Verzekering tegen Operatiekosten en dergelijke. Daarin kunnen die personen, die niet via hun werk verzekerd zijn op zeer voordelige voorwaarden verzekerd worden. Een Cooperatieve Vereniging heeft niet tot doel het maken van winst, maar om samen als leden elkaar te helpen.

Zo is ook in 1950 de Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society opgericht. En in de 12 jaren van haar bestaan heeft zij zeer zeker aan haar doel beantwoord.

Blijf niet alleen de kosten van Operatiekosten e.d. dragen, maar sluit U aan bij de Cooperatieve Vereniging voor dit doel.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 — HAMILTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam:

Post-adres:

Bij het afscheid van 1964

"Nu zijt welkome,
Jesu, lieve Heer,
Gij komt van altozoo hoge,
van altozoo vee."

De Gereformeerde Kerken hebben thans haar nieuwe gezangbundel. Het bovenstaande bekende 14e eeuwse Kerstlied is er één van. Er staan er 119 in. De vorige bevatte er 59, zodat er zestig zijn bij gekomen. Waarom het er geen 120 of 150 mochten zijn, wordt niet gezegd. Het schijnt, dat het oneven moet blijven. Zit er een gedachte achter? B.v. die van de onvolkomenheid of van het nog niet af zijn? Wij weten het niet. De Synode van Rotterdam (1953) gaf de stoot tot een grondige herziening. Vijf deputaten kregen de opdracht "dit werk ter hand te nemen en voorstellen te doen tot uitbreiding van de bestaande bundel met 'een beperkt aantal Schriftuurlijk verantwoorde gezangen'".

De Synode van Apeldoorn (1961) aanvaardde de bundel en gaf deze vrij voor gebruik in de eredienst. Nog niet zo lang geleden is de bundel in druk verschenen en zo is nu een groter aantal Nieuw-Testamentische liederen ter beschikking van de gemeenten gekomen.

Vele van de thans toegevoegde gezangen hebben betrekking op de Christelijke feestdagen en bijzondere diensten.

Eén ding is wel zeer opvallend, n.l. hoezeer geput moest worden uit het "erfdeel der vaderen".

Er is praktisch geen enkel lied uit onze tijd bij. Moderne dichters schenken ons geen Nieuw-Testamentische liederen. Kerstmis, Pasen en Pinksteren zijn voor hen geen feestdagen. Als zij de titels nog gebruiken, is het om hun bittere gal te lozen of op z'n best er tafereltjes van menselijk gebeuren in te weerspiegelen.

Rauw is de taal van J. C. van Schagen in zijn gedicht "Advent 1944":

"Honger op komst.
Nu gaat het laatste masker af.
Het masker naastenliefde en
gemeenschapszin.
Vraag het den Christelijken boer
maar eens.
Vraag het jezelf.
De vriendelijke praatjes van
pastoor en dominee,
Als losse vossen valt het je
van 't lijf.
Het masker God,
Een ijdele spiegeling —
Honger op komst."

Willem de Mérode is dood en Geerten Gossaert en Seerp Anema en wat is ons gebleven,

En zo is er weinig andere keuze dan een opdiepen van religieuze, beter gezegd Christelijke poëzie bij de zangers van de voorgeslachte

ten, tot in het ver verleden, tot zelfs de 14e en 15e eeuw.

Namen van Revius, Camphuyzen, Da Costa, J. J. L. ten Kate en anderen hebben hun plaats in onze "moderne" gezangbundel. En om "objectief" te blijven: er zijn er toch ook een paar van nog levende dichters, n.l. Kees Rijnsdorp, Pieter Dinus Kuiper en Inge Lieveaert.

Of we niet blij zijn met de nieuwe bundel?

O, zeker!
De Christian Reformed Church was ons op dit gebied ver vooruit met haar Psalter Hymnal en ook met de wijze van zingen.

En ik zou graag gezien hebben, dat onze knappe vertalers — want die hebben we nog wel — ook hier hun oog hadden laten "weiden".

Maar misschien mocht dat niet van de Hervormde Gezangen-commissie, waarmee als bij de nieuwe psalmberijming nauw is samengewerkt.

Het zou echter niet moeilijk zijn geweest een greep te doen uit de wel heel mooie liederen, die naast wat vele "Leger des Heils"-zangen in de Psalter Hymnal te vinden zijn.

Wel zal men er enkele vinden, die men in Canada in het Engels en wij in het Nederlands zingen.

Doch het hadden er meer kunnen zijn.

Ik denk aan een prachtig lied van Adelaide A. Pollard:

"Have Thine own way, Lord!
Have Thine own way!
Thou art the Potter, I am
the clay;
Mold me and make me after
Thy will,
While I am waiting, yielded
and still."

En er zijn zoveel meer.

Het eigenaardige in de kerkzang in de Gereformeerde Kerken in Nederland is nu, dat de psalmen in de nieuwe berijming ons als soms onbekende gezangen voorkomen en de gezangen, waarvan de woorden en melodieën der meeste van jong af aan bekend zijn, als psalmen in het hart resoneren.

Terwijl de Synode opdracht heeft gegeven de nieuwe berijming nog eens te herzien en de meeste kerken uit beide psalmboeken laten zingen, zijn er ook van die hard-dravers die de nieuwe psalmberijming al geheel hebben ingevoerd. En dat is, dunkt ons, niet tot de verrijking van het geestelijk bezit van de gemeente.

In de nieuwe berijming zijn enkele psalmen onveranderd overgenomen uit de door de op 19 juli 1773 opgestelde authentieke verklaring steunende psalmbundel. Doch slechts enkele.

Wie het begrip, begrijpe het, doch men heeft weggelaten, om slechts een paar te noemen: "Geloofd zij God met diep ontzag", "Hoe zalig is het volk, dat naar Uw klanken hoort!", "Zend, Heer, Uw licht en waarheid neder" en zo veel andere, die geslacht op geslacht geleid hebben naar de bergtoppen van het geloof.

Heeft dan Piet Risseuw gelijk in zijn jongste boek: "Kinderen en Erfgenamen", een vervolg op de familie-roman "Gaasten en Vreemdelingen", als hij zulk een felle tegenstelling maakt tussen de oude en jonge generatie en daarbij mee zingt in het koor dat alle misère afschuift op het geslacht, dat tussen de twee wereldoorlogen in waartoe, tussen haakjes, hij zelf behoort, de toon aangaf?

Het lijkt me evenals bij de andere "beeld"-schrijvers nogal overtrokken en soms gezocht.

In de politiek hebben de voorvaders een heel knap spelletje uitgevonden, n.l. wie het met hen eens is denkt dynamisch en wie anders opvatting heeft, denkt statisch. We zullen De Genestet's spot op zijn liberale betweters van zijn tijd weer eens moeten opslaan.

Doch wij laten de politiek vandaag rusten, ook al werden de voorstellen tot belastingverlaging aangenomen, sprak de Regering na haar laatste woord over de lonen nog een allerlaatste woord en kregen de vakbonden toch hun zin, en werd de anti-Remwet ook

in de Eerste Kamer aangenomen en treedt de Justitie ondanks dit, met maatregelen tegen het Rem-eiland, dat in buitenlandse handen heet te zijn overgegaan. *)

We naderen de jaarwisseling. Zij doet ons terugzien, doch ook het oog richten op de toekomst.

Wij zijn blij, dat we een groter aantal Kerstliederen — al stammen ze uit een ver verleden — mogen zingen in de samenkomst der gemeente.

Bij alle veranderingen in de wereld, bij de wisseling der generaties blijft, voor wie psalm 119 nog realiteit is, het Woord van God een lamp voor mijn voet en een pad ten licht, om 't donker op te klaren.

Dit gold voor Henoch, voor Abraham, David, Petrus, Johannes, Paulus, Calvijn en Kuiper en voor ons en voor alle de nageslachten, die God nog in het leven zal roepen alvorens Hij het laatste Kerstlied laat weerklinken en de morgenster verschijnt.

Het roept op tot een lied, tot een psalm en een gezang. Want: "Herders op den veldde hoorden een nieuw lied,
Dat Jezus was geboren, zij wisten 't niet.
'Gaat aan gene straten en gij zult Hem vinden klaar,
Bethlem is de stede, daar is 't geschied voorwaar."

Cn.

worden gedaan is nog moeilijk te zeggen. Het "schip" of "gebouw" bestaat uit twee verdiepingen, die rusten op zes holle staalbuizen van 2½ voet diameter. Nu het uitzendstation tot zwijgen is gebracht zal er een andere bestemming voor gevonden moeten worden, als tenminste de Nederlandse regering de eigenaars niet kan verplichten het gevaarte te slopen. Dit zal waarschijnlijk moeilijk gaan, aangezien de installatie even buiten de drie mijl territoriale zone tegenover Noordwijk is gelegen.

UW ZENUWGESTEL

verzwakt? Moe, down, onrustig, angstig, kouwelijk, huilbuisen. Is alles verkeerd, ziet ge nergens licht, levensmoe? Op grond van onze 37-jarige ervaring mogen wij U volkomen genezing garanderen, als U een goede kuur met onze geneeskruident Nr. 3 neemt. Volkomen onschadelijk. Ook voor alle andere slep. ziekten middelen, die wonderen doen. Ondervindt wat de natuur vermag!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à \$18.00 bij vooruitbetaling.)

Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Koopt bij de
ADVERTEERDERS IN
"CALVINIST-CONTACT"

GRADUATION AT HAMILTON HIGH

On November 27, thirty students graduated from the Hamilton District Christian High School in an impressive ceremony in the First Christian Reformed Church of Hamilton.

Mr. Peter Spoelstra played the processional while high school faculty, board, graduates, and choir marched in. After the audience sang "O Canada", Mrs. Paul Schrotenboer, principal of the high school, opened with Scripture reading and prayer. Rev. Jack Quartel introduced the speaker of the evening, Rev. Andrew Kuyvenhoven, pastor of the First Christian Reformed Church of Hamilton. He gave a very inspiring address, entitled "Freedom Fighters." The Student Choir, under the direction of Mrs. Ralph Dykstra, rendered two beautiful numbers, which were enhanced by the lovely solo parts sung by Marilyn Anderson. Mr. Charles Hoytema called off the names of the graduates as each came up to receive congratulations and a diploma from Mrs. Paul Schrotenboer and Mr. Marinus Koole, President of the High School Board. The valedictory address was delivered by Rudy Ouwehand. After community singing, a closing prayer by Rev. Jack Quartel, and the singing of "God Save the Queen," there was a recessional.

The graduates and their relatives, the board and teachers enjoyed coffee and a short humorous programme planned by the student council under the leadership of Tony VanderKooi, student council president. Mr. Arthur Joosse is the teacher sponsor of the student council.

The following students received the Ontario Secondary School Diploma:

Ted Boers, Arthur Boers, Margaret Colenbrander, Christine Dam, Renske DeJong, Arthur DeVries, Gary Duthler, Ray Elgersma, Dick Farenhorst, John Groenewegen, Clarence Hogeterp, Sidney Holthrop, Willy Kat, Arend Kersten, Janey Mulder, Rudy Ouwehand, Louise Posthumus, Eveline Prinsen, Bob Reitsma, Christine

Schaafsma, Dan Tigchelaar, David Tigchelaar, Joanne Tigchelaar, John Tigchelaar, Peter VanBrakel, Leonard VanHarten, Job VanHartingsveld, Mary Anne VanSetten, Alice Zwier.

Calvin College Scholarships were awarded to Arthur DeVries and Louise Posthumus. Trinity College Scholarships were awarded to Janey Mulder and Alice Zwier. Ted Boers received a National Union of Christian Schools Scholarship.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 2-1234

GAAT U NAAR Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.

WESTON, ONT.

Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis

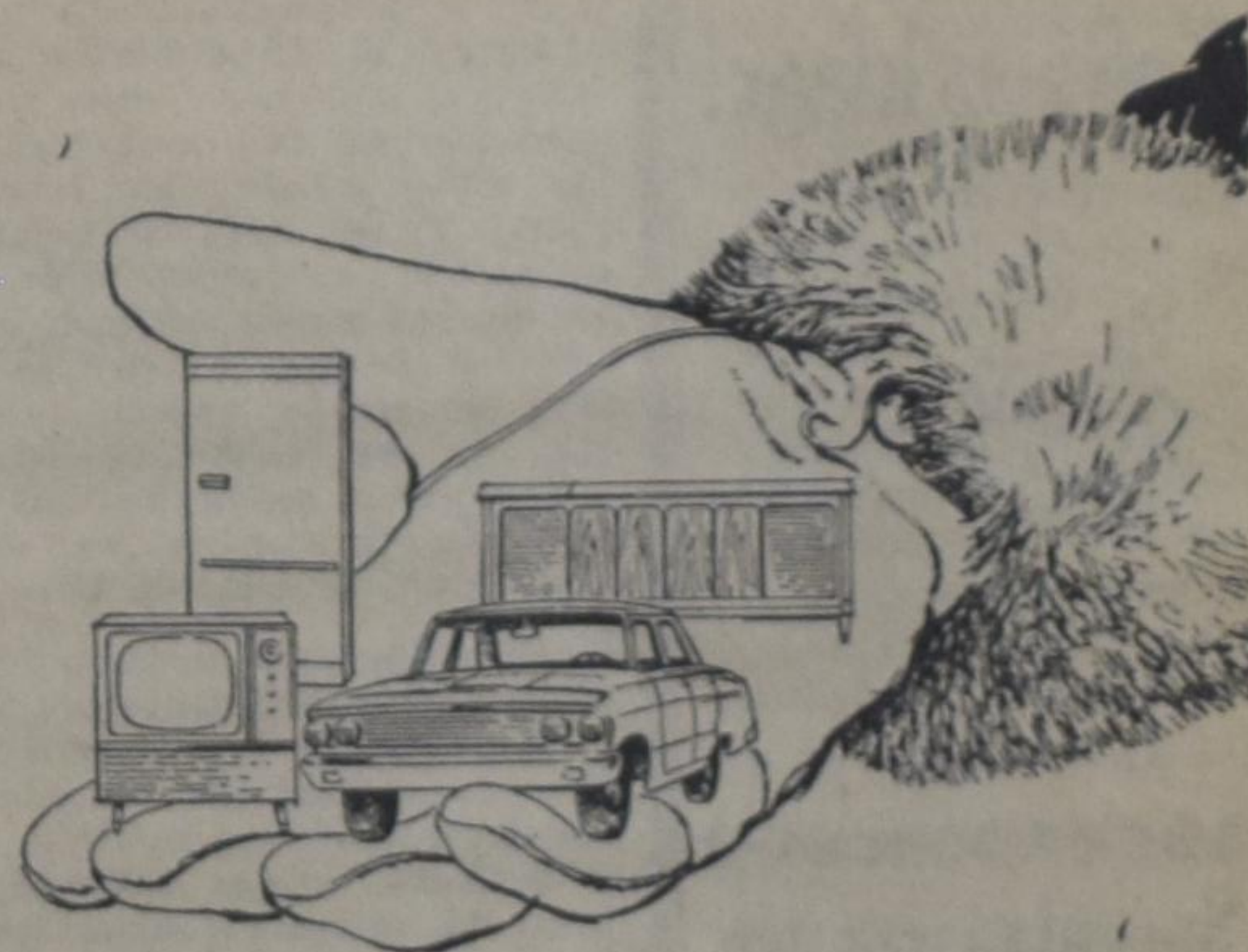
MONTREAL-AMSTERDAM

\$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

Breng datgene wat U
graag had willen
hebben met dit
Kerstfeest, binnen Uw
bereik.

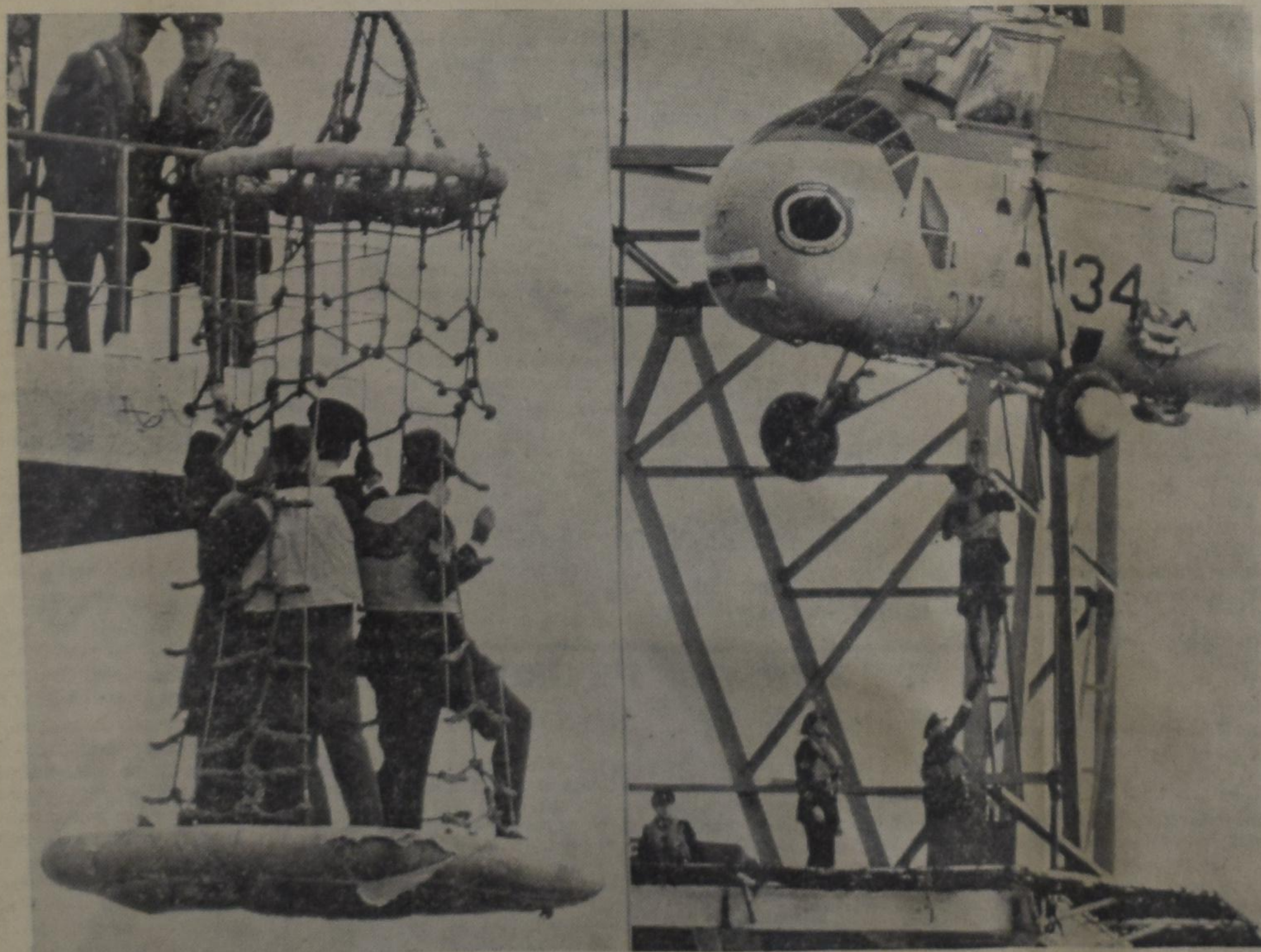

BANK OF MONTREAL

Family Finance
Plan

Bring all your
personal credit needs under one roof

LOW-COST LIFE-INSURED LOANS

ACTIE TEGEN DE R.E.M.

In de "Crew-basket" van het R.E.M.-eiland stijgen enkele leden van de Rijkspolitie alsmede de Substituut-Officier van Justitie van Amsterdam, de heer Nubee, naar het platform. (Foto links) De rechter foto toont op welke wijze de eerste Rijkspolitie mannen op het platform van het eiland kwamen. Ze lieten zich uit een helikopter van de Koninklijke Marine zakken.

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen,

Nu loop ik natuurlijk het ge-
jaar, dat sommigen onder U zul-
len mompelen: Onkruid vergaat
niet... als ze dit epistel onder
ogen krijgen. Anderen — en dat
weet ik uit hun brieven — zullen
zeggen met een verrast gezicht:
Kijk, daar heb je die oude Sche-
merlamp weer! Wel, laten we rede-
lijk zijn: waarom zouden de man-
nen alsmat hele kolommen vol-
schrijven met hun Mannenpraat,
terwijl wij (die nota bene de naam
hebben zulke kletsmaajors te
zijn!) zo weinig van ons laten
horen. Sinds vroeger tijden wordt
ons wel voorgehouden, dat "de
vrouw in de gemeente moet zwij-
gen", maar dat geldt toch zeer
zeker niet voor de pers van de
gemeentelieden!

Voor de rest kan ik U verzeke-
ren, dat ik ook in de afgelopen
maanden het contact met onze le-
zerskring niet verloren heb. Hoe-
wel ik geen gelegenheid zag om
aan U te schrijven, waren er toch
lezeressen (en ook lezers) die aan
mij schreven. U begrijpt, dat ik
zo'n trouwe vriendschap op hoge
prijs stelde. Mijn hartelijke dank!
Ik hoop, dat ik in de toekomst ook
van anderen weer reacties mag
ontvangen op wat in de Schemer-
lamp behandeld wordt. Alleen op
deze wijze kom ik op de hoogte
van wat er onder U leeft en kan
er sprake zijn van een prettige
gedachtenwisseling.

Laat me deze maal beginnen met
de afhandeling van enkele verzoeken
om correspondentie, oftewel
vriendschap per brief. Ook als U
hierin niet persoonlijk geïnteres-
seerd bent, dan kunt U ons mis-
chien toch helpen door iemand in
Uw omgeving erop attent te ma-
ken. Nee, haal nu niet Uw schou-
ders op over deze methode om

mensen tot elkaar te brengen! Nog
maar kortgeleden — terwijl ik uit
Uw gezichtskring verdwenen was
— heb ik op deze wijze weer twee
C.C.-lezers met elkaar in contact
gebracht en uit hun brieven blijkt,
dat de kennismaking een onver-
bloemd succes was. Wie, als Uw
Saskia, gelukkig getrouwd is, zal
ook graag anderen hetzelfde geluk
gunnen. Helaas, in een land als
Canada hebben onze jonge mensen,
en ook de ouderen, lang niet de
kansen op een vruchtbare kennis-
making, die wij vroeger in het
oude vaderland hadden. Daarom
helpen we maar een handje mee!

Als eerste heb ik hier een ver-
pleegster (R.N.), die me al eens
eerder verzocht heeft om een pen-
pal. Tot nu toe was ik niet in
staat om haar van dienst te zijn:
schrijvende heren in haar leeftijds-
groep zijn schaars. Zij woont in
Alberta, is 37 jaar, Christian Re-
formed, en zou graag correspon-
deren in de Engelse taal. Weet U
iemand? Antwoorden s.v.p. aan De
Schemerlamp, c/o Calvinist-Cont-
act.

Nummer twee is een bijzonder
geval. Ik heb vlak achter elkaar
twee brieven van deze jongeman
ontvangen en ervan genoten, want
hij schrijft Engels-met-een-tintje.
Hij is 35 jaar, Luthers, en komt
uit Finland. (Juist, een rasechte
Fin met — of course — blauwe
ogen en blonde haren!) Hij houdt
van zwemmen en andere buiten-
sport en is serieus op zoek naar
een lief christelijk meisje, zo tus-
sen 27 en 37 jaar. Hij heeft me
beloofd om haar "very happy
everyways now and always" te
maken, dus dat zit wel goed. Zijn
ouders wonen in Ontario, maar hij
werkt momenteel als "cutter" bij
een grote pulpmill in het Westen
van Alberta. In het voorjaar hoopt
hij naar huis terug te keren. Ons
adres kreeg hij van een gastvrij
Chr. Reformed gezin in Edmonton,
dat zich over hem ontfermde. Wie
helpt deze jongeman, die zo "lone-
some and blue" is, aan een cor-
respondentie-vriendin?

Ik vermoed, dat deze Schemer-
lamp net op tijd komt voor het
Jaarwisselingsnummer, waarin ge-
woonte-getrouw de nodige terug-
blikken worden op wat het afgelo-
pen jaar ons bracht. Nu hoop ik zo,
dat 1964 voor U en Uw
gezin een goed jaar geweest is,
zoals het dat voor mij was! Dit
wil natuurlijk niet zeggen, dat het
niet zijn ups-and-downs had. Het
leven van alledag is tegenwoordig
zo gecompliceerd dat je soms niet
meer weet of je op je voeten staat
of op je hoofd... Daarbij komt
de haast, waar alles en iedereen
mee besmet is. Geen wonder, dat
zovelen in onze tijd leven bijna
zonder erbij te denken: ze hebben
het te druk om zich te realiseren
wie ze zijn, wat ze doen en waar-
heen ze op weg zijn.

Ja, ik weet wel, dat over dit ver-
schijnsel al dikke boeken volge-
schreven zijn en dat wijze mannen
zich hierover het hoofd breken en
in dure woorden hun diagnose
geven. Maar ach, dat helpt ook
al weinig, want verreweg de mees-
te mensen nemen toch niet de tijd
om hun boeken te lezen en naar
hun betogen te luisteren: ze heb-
ben wel wat anders te doen! En
als U soms meent, dat dit alles
alleen geldt voor wat we "de we-
reld" noemen, dan hebt U het mis.

Diezelfde haast en datzelfde ge-
dachteloze voortleven vindt U ook
in de kerk. In de kerk van Jezus
Christus. Waar teveel gelovigen
zondag aan zondag heerlijke lie-
deren zingen, zonder zich maar een
ogenblik te realiseren wat ze zin-
gen. Waar ze wekelijks hun ge-
loof belijden in de oude vertrouw-
de woorden, zonder er een seconde
bij na te denken wat ze belijden
en wat het allemaal betekent voor
hun ingewikkelde drukke leven.
Waar ze naar de predikant luis-
teren met hun gedachten al bij de
zaken van maandag: de woorden
van hun dominee gaan het ene oor
in en het andere uit... En ware-
mpel, dan staan diezelfde mensen
vaak nog verbaasd, omdat ze "zo
weinig aan de kerkgang hebben!"

Het is gewoon een verwikkeling,
als je tegenwoordig iemand ont-
moet, waarmee je een rustig ge-
sprek kunt voeren, zo openhartig
en echt op je gemak, over zaken,
die we als "geestelijk" betitelen.
Al meer dan eens heb ik gedacht,
dat de Rooms Katholieken het nog
niet zo slecht bekeken hebben met
hun z.g. retraite-huizen. U weet
toch wat ik bedoel? Een soort gast-
huis, waar kerkleden zich voor een
weekje of een weekend uit deze
dolle eeuw kunnen terugtrekken
in meditatie en gebed. Waar ze,
indien gewenst, met iemand kun-
nen praten. Over eigen problemen,

over geloofsvragen, over de dingen
van God.

Nu zal misschien iemand wijzen
op de conferenties, die een paar
maal per jaar in onze kring ge-
houden worden en waar een goed
gesprek ook wel mogelijk is. Maar
naar mijn mening zijn zulke ont-
moetingen, omdat ze voor een be-
paald doel georganiseerd zijn, hier-
voor minder geschikt. Conversatie
zal zich al gauw beperken tot de
ingeelde onderwerpen en de sfeer
mist de nodige stilte voor inkeer
en bezinning. Nee, zo'n reeks re-
traite-huizen, waar het kerklid, dat
rust en versterking van zijn ge-
loofsleven behoeft, het gehele jaar-
rond kan binnenvallen! Stel het
U voor: wat een oase voor de
zakenman, voor de ploeterende
huismoeder, voor de dominee, die
in een lastige gemeente zijn krach-
ten voelt bezwijken. Jammer, dat
ik geen Rockefeller ben, anders
zou ik U een stel gasthuizen ca-
deau doen, compleet met kapel,
geestelijk verzorger en een enorme
tuin...

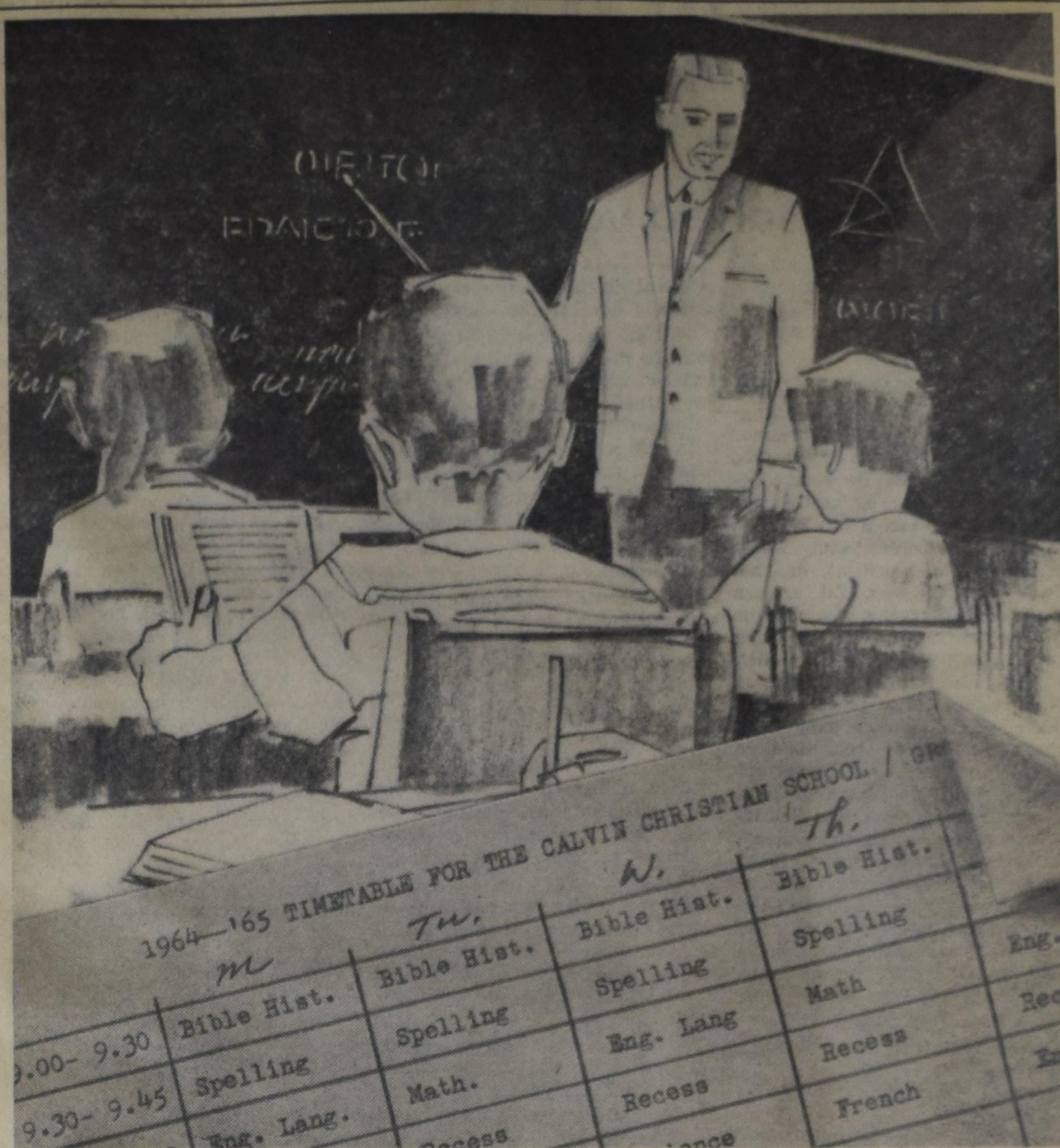
Maar vergeef me dit fantasietje,
wilt U? (Het is aantrekkelijk, ech-
ter zullen we het er voorlopig
zonder moeten stellen!) Bent U
door mijn sprookje tot de ontdek-
king gekomen, dat U ook bij die
voorthollende, door haast bezeten
lieden behoort, die zelfs in de kerk
niet echt tot rust komen? Dan is
nu het moment daar om stokstijf
stil te staan en een blik achterom
te werpen. Alleen zo kunt U zien
wat God U gaf in het afgelopen
jaar aan gezondheid en voorspoed,
aan liefde en geluk, aan vrijheid
en vrede. U bent toch niet ver-
geten, dat alle goede gaven van
God komen, de Vader der lichten,
zoals Jacobus het zo vorstelijk
zegt? Als U nog niet de tijd vond
om al Zijn geschenken zorgvuldig
te bekijken, dan moet U dat bij de
jaarwisseling doen... en gegaran-
deerd, dan zult U zo beschaamd
zijn, dat de tranen in Uw ogen
springen. (Ik spreek hier uit er-
varing, want ik vergeet ook drie-
kwart van de tijd hoe rijk ik
ben.) God, de gever, is niet alleen
de Vader der lichten, maar Hij
verkoos om Uw en mijn Vader te
zijn.

En weet U wat nu het aller-
mooiste is van ons ongetwijfeld
christelijk geloof, dat men tegen-
woordig zonder aarzelen antiek
noemt? Dat zelfs wanneer dit jaar
U rouw en verdriet bracht, wan-
neer U — door eigen of ander
schuld — geestelijk diep in de put
raakte, wanneer een van Uw kin-
deren oneer over Uw grijzende
haren bracht, wanneer U door fi-
nanciële moeilijkheden gekweld
werd, wanneer U met angst het
gebeuren in de Congo en Vietnam
gevolgd hebt... enfin, vult U
maar verder in, zelfs dan blijft
daar altijd, onwankelbaar als een
rots, de zekerheid, dat God door
alles heen voor mensen een ge-
nadige Vader wil zijn. In Jezus
Christus onze Heer. Ik vraag U:
wie van al die moderne filosofen
en theologen in de wereld van van-
daag kan ons een hechter funda-
ment wijzen om ons leven op te
bouwen?

Bent U het uitzicht op die ze-
kerheid kwijt? Dat is heus geen
nieuws, het kan elk van ons over-
komen. Wees dan niet eigenwijs
als een teenager, maar open regel-
matig, op een stil ogenblikje, Uw
bijbel en ze zal weer voor U op-
rijzen. Het is, jammer genoeg, een
feit, dat in vele gereformeerde ge-
zinnen de bijbel alleen aan tafel
gelezen wordt. De kinderen ge-
bruiken hem dan voor hun inlei-
ding op de jeugclub of op Y.P.
en dan hebben we het gehad. Van
persoonlijk bijbel-lezen komt niets,
om van meditatie oftewel overden-
king maar te zwijgen... Laat dit
bij U niet zo zijn!

Nee, ik wil hiermee niet zeggen,
dat we maar met de bijbel in een
hoekje moeten gaan zitten. Dat is
een fout, die door de kerk al teveel
gemaakt is. (En by all means,
lezeressen, als U er de tijd voor
kunt vrijmaken, lees dan ook Uw
dagbladen en tijdschriften! Het
houdt U "up-to-date" en stelt U
in staat om ongelovigen en chris-
tenen buiten Uw eigen kring beter
te begrijpen.) Waar het mij nu
om gaat, is dat U — door per-
soonlijk bijbel-lezen — steeds
meer zult beseffen, hoe rijk U in
Christus bent. Bedenk toch, dat we
God's Woord nodig hebben als da-
gelijks brood. Al was het slechts,
omdat het even moeilijk is om in
voorspoed dankbaar te zijn, als om
in tegenspoed geduldig te blij-
ven...

Voor tientallen huishouders werd
het een traditie om op Oudejaars-
avond, klokslag twaalf, Psalm 90
voor te lezen, het gebed van Mozes.
Dat is een mooie traditie en een
mooie psalm. Al wil ik wel be-
kennen, dat Psalm 90 mij altijd
somer aandoet, me enigszins een
reactie geeft als de zwaarmoedige
muziek van Grieg. (Excuseer de
vergelijking.) Indien Uw familie
nog geen gewoonte gevormd heeft,

TODAY I'LL

Today I'll tell you about... Thus the teacher starts his
Bible lesson every morning. He knows his curriculum and he
has his timetable. He has received basic training necessary
to teach, but how will he impart knowledge to his students
in the Christian way? How will he teach all subjects in the
light of God's Word?

It is very important that you know who teach the teachers
of your children. The Association for Reformed Scientific Studies
would like to take some of the responsibility of teaching the
teachers. The ARSS has been asked to organize two Teacher's
Summer Courses for 1965, one to be held in the East, the other
in the Western part of Canada.

Today I'll tell you about... the teacher tells his class, but
will he provide Scripturally directed learning? Will you help
the ARSS to help the teachers? The work must continue and
you can help. Why not do it today! The work must continue and
today! You can help by:

- Sending for an application for membership or by becoming
an Associate Member and
- By sending a special gift to:

THE ASSOCIATION FOR REFORMED SCIENTIFIC STUDIES
729 UPPER GAGE AVENUE, HAMILTON, ONTARIO

dan zou ik U willen voorstellen
om ditmaal eens inplaats van Mo-
zes' gebed een lied van David te
lezen. Een psalm, waarin U ook
hoort van "het gras, dat vergaat",
de vergankelijkheid van het leven,
maar op een heel andere toon.
Psalm 103.

Boven deze psalm, die wel
Nieuw-Testamentisch lijkt, een ju-
belzang over God's vaderlijke goed-
heid en genade, zou ik met gouden
letters willen zetten "HET LIED
VAN DE VERLOSSING". Is het
niet verwonderlijk hoe scherp Da-
vid, de voorvader van onze Here
Jezus, gezien heeft wat de Heiland
voor de wereld en daarin voor
God's kinderen zou doen? En is
het niet verbluffend, dat een joods
dichter, die zoveel eeuwen geleden
leefde onder het oude verbond? zo
precies onze gevoelens kon weer-
geven? Dit zijn de gedachten van
een christen, die het paradijs voor
zich geopend ziet door de zelf-
opofferende liefde van de Zoon
van God.

Lees bij het begin van een nieuw
jaar deze bekende psalm met
nieuwe ogen. Lees en laat elk
woord zinken tot de bodem van
Uw hart.

"Loof de Here, mijn ziel, en al
wat binnen in mij is, Zijn heil-
lige Naam!
Loof de Here, mijn ziel, en
vergeet geen van Zijn weldaden!"

die al Uw ongerechtigheid vergeet,
die al uw krankheden geneest,
die uw leven verlost van de
groeve, die u kroont met goedertieren-
heid en barmhertigheden,
die uw mond verzadigt met het
goede, uw jeugd vernieuwt als van een
arend!
Hij doet ons niet naar onze
zonden en vergeldt ons niet naar onze
ongerechtigheden,
maar zo ver het oosten is van
het westen,
zo ver doet Hij onze overtren-
dingen van ons!
Gelijk een vader zich ontfermt
over de kinderen,
ontfermt de Here zich over de-
genen, die Hem vrezen...
Zijn goedertierenheid is van
eewigheid tot eewigheid!"

Dit is het Lied van de Verlos-
sing. David's machtig voorwoord
bij het evangelie van Johannis:
"Also lief heeft God de wereld
gehad..." Ik wens U toe, dat dit
lied in het jaar onzes Heren 1965
op Uw lippen en in Uw hart mag
zijn. Dan heb ik niets meer te
wensen. Want dan bent U — hoe
ver gevorderd in jaren en in welke
omstandigheden ook — een jong
en blij mens!

SASKIA.

Nederlanders beklimmen de Himalaya

Verleden week is een Nederland-
se expeditie onder leiding van de
55-jarige cinematograaf Jan Boon
in Nederland teruggekeerd, nadat
zij een hoogte van 21.000 voet had
bereikt in de Manaslu-keten in
het Himalaya-gebergte. De berg-
top was nimmer tevoren bereikt.
Behalve de heer Boon namen
aan de expeditie deel de 23-jarige
Jan de Lint uit Rotterdam, een
student in de economie aan de
Handelshogeschool te Rotterdam,
die voor de financiën van de ex-
peditie zorg droeg; de 23-jarige
Charles Dufour, die mijnwessen
studeert aan de Technische Hoges-
chool te Delft, en de 21-jarige
Fons Driessen, een chemie-student
in Delft. Een Australische alpi-
nist, Hubert Schrieble, compleet-
de het gezelschap.

De expeditie, die \$45.000 heeft
gekost, begon op 29 oktober van
dit jaar, en werd bekostigd door
de Nederlandse regering, de Ko-
ninklijke Nederlandse Alpinisten
Vereniging en verschillende particu-
liere ondernemingen.

Theodorus Niemeijer in Canada

De bekende Nederlandse tabaks-
firma, Theodorus Niemeijer N.V.,
is begonnen met de bouw van een
tabakfabriek in Brantford, Ont.,
ter waarde van anderhalf miljoen
dollar.

Niemeijer, die haar hoofdkan-
toor heeft in Groningen, betrok
reeds tabak van Canada sinds
1945. De vraag naar haar produk-
ten heeft echter zulk een omvang
genomen, dat de firma besloot in
Canada zelf te fabriceren.

Men verwacht dat de nieuwe fa-
briek in de herfst van 1965 voor
de produktie gereed zal zijn.

Support

**YOUR CHURCH
IN ACTION!**

CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE

2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

WIJ ZIJN NIET DE GROOTSTEN WIJ ZIJN NIET DE OUDSTEN

Daarom ziet U ons altijd zo druk in de weer om het al onze
klanten naar de zin te maken. Wij staan altijd klaar. Dag en
nacht. Wij hebben de laatste informatie. Wij verzorgen Uw
reis, IEDERE REIS, zodanig, dat U graag weer bij ons terug
komt. Volgend jaar. Of het jaar daarna.
Weet U waarom?
Omdat wij ons voorgenomen hebben de grootsten te worden.
En de oudsten.
Daarom kunnen wij ons niet veroorloven het op ons gemak
te doen.
Wij nemen graag uw reiszorgen over... Want DIT is onze
business: U onbezorgd laten reizen.

ADRIAAN LIMBERTIE

World Wide Travel Service

DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

300 Wilson Ave. (bij Bathurst) 444-8280 — ME 5-5661

Ouders en Kinderen

door Adrian Peetoom, B.A.

Niet lang geleden, tijdens een onderwijsconferentie in Toronto (The Ontario Association for Curriculum Development) werd ik getroffen door wat één van de sprekers in de loop van een gesprek naar voren bracht. Deze spreker, lid van de Hamilton Public School Board, arts van beroep, en een ontwikkeld en edel mens, gaf te kennen dat zijns inziens de leeftijd voor verplichte schoolgang teruggedraagt moest worden van 6 tot hoogstens 4-jarige leeftijd, met de mogelijkheid van verdere verlaging tot 2 of 3 jaar. Voordat wij z'n motivering onder de loupe namen, wil ik opmerken, dat zijn mening door vrij veel mensen gesteund werd.

De motivering van zulk een voorstel is niet gemakkelijk te verwerken. De onderwijsproblemen van onze generatie zijn niet gering. Allereerst is er op te merken, dat het economische leven van onze tijd zich beweegt in de richting van grotere fabrieken, grotere boerderijen, grotere organisaties. In die grotere bedrijfsseenheden vinden we machines, beide duurder en groter. Kleine en middelgrote bedrijven staan onder voortdurende druk. Niet alleen kunnen zij vaak niet dezelfde lage prijzen handhaven, zonder de groei van het bedrijf in gevaar te brengen, het wordt nu zo dat zij vaak dezelfde producten niet kunnen produceren door gebrek aan machines.

De gevolgen zijn gemakkelijk te begrijpen. Voor meer gecompliceerde productieprocessen zijn meer gecompliceerde mensen nodig. Meer gecompliceerde mensen in dit verband betekent: mensen die langer en beter onderwijs ontvangen hebben. Experts schatten dat nu al elke beginnende arbeider zeker drie maal tijdens zijn leven volledig omgeschoold zal moeten worden, aangezien het werk waarvoor hij nu geschoold wordt in de toekomst niet meer zal bestaan.

Om wat statistieken te noemen, experts beweren dat elke week 20.000 posities voor goed geëlimineerd worden.

Ik zou hiervan nog meerdere facetten kunnen noemen; de voorgaande zijn voorlopig genoeg om ons aan het denken te zetten.

Een van de consequenties van deze en andere feiten is, dat het hedendaagse onderwijssysteem onderworpen wordt aan veel diepgaand onderzoek. Wat moeten wij onze kinderen vandaag leren, om ze klaar te maken voor een economisch en productiesysteem, waarvan we alleen kunnen zeggen dat het anders zal zijn dan het hedendaagse? Weinigens hebben hiervoor antwoorden klaar.

Nu zijn er sommigen onder ons die deze problemen naast zich neer leggen. Niet alleen onder ons, maar in allerlei kringen hoort men vaak zeggen dat het wel zo'n vaart niet zal lopen. Tenslotte werkt men vandaag toch nog, en vaak voor een goed loon.

In Zuid-Ontario, het industrieel meest ontwikkelde gebied in de provincie, loopt het inderdaad VANDAAG zo'n vaart nog niet. In grote streken van Quebec, de Atlantische en Prairie Provincies is de werkelijkheid niet hoopgevend. Veel werkloosheid is daar te vinden en jongens van 16-20 jaar, die te vroeg van school gegaan zijn, kunnen eenvoudig geen werk vinden.

Waar halen we echter de langere tijd vandaan? Het kost vandaag al moeite en kosten genoeg kinderen langer dan tot 16 jaar in school te houden. Ook al zorgt de staat hiervoor, het geld moet toch in belastingen door ons opgebracht worden. Wel, zegt onze vriend de arts, stop de kinderen dan vroeger in school, zodat we eerder kunnen beginnen hun de feiten in het hoofd te stoppen.

Een ander antwoord neemt als uitgangspunt dat niet zozeer het aantal feiten, maar het type feit, en de kunst om vlug zich nieuwe feiten eigen te maken, van het grootste belang is. Om het even anders te zeggen, als wij onze kinderen kunnen opvoeden met de eigenschap de juiste vragen te stellen, kunnen ze zelf de antwoorden wel vinden. Wij moeten kinderen opvoeden die een "open mind" hebben, en die zich vlug aan alles wat hun tegen komt aan weten te passen.

Waar kunnen kinderen dit leren? Niet van hun ouders, zegt mijn vriend de arts. Ouders zijn vaak een struikelblok voor dit soort onderwijs, omdat zij de kinderen al vroeg hun eigen vooroordelen inplanten. Sterk bevooroordeelde kinderen hebben geen "open mind".

Om bevooroordeelung van kinderen te voorkomen, zullen we hen al vroeg uit de handen der ouders moeten nemen, en hen in scholen stoppen die de kinderen een "gezondere geestesgesteldheid" bijbrengen.

Ik hoop dat U zich niet bij deze antwoorden neerlegt. Onze dokter vriend heeft ongelijk. Ook al moeten we bekennen dat we nu niet zozeer oplossingen gevonden hebben voor de genoemde problemen (misschien hebt U zich nog nooit met deze vragen bezig gehouden), het druist in tegen alles wat wij geleerd hebben, dat wij als ouders

ongeschikt zijn onze kinderen op te voeden.

Zijn de antwoorden voor deze problemen inderdaad te vinden in een systeem van staatsopvoeding van onze kinderen, een systeem dat al een vroeger advocaat vond in Plato, een systeem, dat ook in Rusland en China aanvaard is?

Ik denk toch dat wij allen deze antwoorden van de hand wijzen. Deze wereld is toch niet het privé eigendom van de mens, die de schatten van de wereld kan aanwenden voor het zoeken van z'n eigen geluk en rijkdom. Ook al heeft de moderne mens dit vaak niet, ook hij is verantwoordelijk schuldig aan God voor het gebruik van de hem door God gegeven talenten.

Een van deze talenten is ook de instelling van de Here, dat de OUDERS geroepen zijn hun kinderen te onderwijzen, en te doen onderwijzen. Als wij dit beloven aan het doopvont, denken we meestal alleen aan catechisatie, Christelijke school, en misschien ook aan het Bijbel vertellen en paalmen leren thuis. Toch wil ik deze belofte iets wijder zien. God wil dat wij zijn dienstknechten zijn in deze wereld, verantwoordelijk schuldig aan Hem. Dit betekent dat wij als bakker goed brood moeten bakken en dat wij als auto-reparateur een "good job" moeten doen. Het betekent, dat wij als architect mooie huizen, kantoren en kerken moeten bouwen. Ouders zijn geroepen ook hiervoor hun kinderen te onderwijzen en te laten onderwijzen.

Het punt is dat God de OUDERS deze taak opgelegd heeft. Dat ziet de wereld niet. Er zijn vele ongelovige ouders, die inderdaad niet weten hoe zij hun kinderen moeten opvoeden. Waar de ouders zich niet afhankelijk weten van de Here in het opvoeden van hun kinderen, zal het ook inderdaad vaak mis gaan met die opvoeding. Ons antwoord aan de wereld brengt ons dan ook dicht bij de Here.

In de eerste plaats zullen we beschaamd moeten bekennen dat wij inderdaad als ouders van onszelf ongeschikt zijn om onze kinderen op te voeden. Kinderen opvoeden is een van de mooiste en moeilijkste taken die God ons geeft. Wij maken zo veel fouten.

Maar omdat wij onze tekortkomingen zien, mogen wij toch ook op de Here vertrouwen. De Here zal ons bekwaam maken voor deze taak. Pleitend op de verbondsbeloften mogen we toch in vertrouwen deze taak aanpakken. God heeft ons kinderen gegeven om ze op te voeden als kinderen van Hem, die in de wereld staan en niet van de wereld zijn. Als wij onze krachten van Hem weten zal Hij ons ook de wijsheid en kracht geven dit te doen tot Zijn eer.

Dit is het antwoord aan de wereld. De wereld zal hier vaak om lachen. Wat de wereld een bevooroordeelung noemt is onze schat in de akker. Wat de wereld (de griek) dwaasheid noemt, is voor ons wijsheid.

De beloften des Heren gaan altijd gepaard met grote verantwoordelijkheid. Juist doordat wij op de Here mogen vertrouwen, is onze verantwoordelijkheid voor de opvoeding van onze kinderen zo groot. Als wij inderdaad gereformeerd zijn, als wij inderdaad geloven dat het Koningschap van Christus ons hele leven beheerst, zullen wij nooit mogen aannemen dat met bijbelverhalen, catechisatie en jeugdverenigingen onze taak afgelopen is.

Laat het van ons niet gezegd worden, wat de president van een universiteit zei tegen een caretaker die om loonsverhoging kwam vragen op grond van zijn 20-jarig verblijf aan die universiteit: "You did not work here 20 years; you worked 1 year 20 times."

Hierover de volgende keer meer.

HOLLANDSE SCHEURKALENDERS

Maranatha, Honigdruppels, Kruimkens van 's Heeren Tafel \$1.75. Oranje Kalender \$1.25, Daily Manna Calendar \$2.35. Seven Star Diary Refill (Success Agenda) \$2.69.

Voor Uw familie in Holland: "Beautiful Canada" kalender. Stuur ons \$1.25 en het adres en wij zorgen voor de rest. Christmas Cards met text, \$1.10 postpaid.

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main St. W. Phone JA 8-1932
HAMILTON ONT.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222
Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5115.

Litanie

BIJ DE DOOD VAN ANNE DE VRIES

Trek het rouwgewaad aan!
Een eed'le, een grote, is van ons gegaan.

Hij leefde zo recht.
Ze hebben hem nu in een graf gelegd.

Hij leefde zo sterk.
Nu rust zijn gebeente onder een zerk.

Hij was maar een zoon
Van een arbeider met een karig loon.

Hij was maar een Drenth,
Aan het sombere, rugle leven gewend.

Hij kende geen trots.
Een schrijver was hij bij de gratie Gods.

Hoe schalde zijn lach
Tussen de mensen van alle dag.

Hij was één van hen,
En hun leven leefde in 't werk van zijn pen.

Zonder glorie en pracht
Heeft hij ons volk bij de Bijbel gebracht.

Als de dag was gedaald,
Heeft hij mijn kind'ren van Jezus verhaald.

Hoort het allen die leest:
Hij is een vriend van Jezus geweest.

En nu nam hem Gods hand.
Hij rust in de bodem van 't oude land.

Trekt het rouwgewaad aan!
Een eed'le, een grote is van ons heengegaan.

Nu schrijft hij niet meer.
Maar hij juicht in de vreugde van zijn Heer.

L. Pr.

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:

TORONTO
2145 Avenue Road
485-9406

TORONTO
2828 Bathurst St.
RU 7-5637

HAMILTON
20 Tisdale Street S.
JA 8-0147

LONDON
150 Elmwood Ave.
GE 8-8439

Kantoren:

ST. CATHARINES
94 Church Street
MU 4-6385

MONTREAL
3600 Van Horne
731-9421

VANCOUVER
1280 West Pender
MU 3-9685

EDMONTON
9924 - 106th Street
429-3381

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVORZIENING

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(1)

Het dunne, lichtblauwe velletje postpapier dat Emi zojuist uit de bus heeft gehaald, ritselt in Anks hand.

Ze zitten samen in de kamer, waar het blank eiken dressoir een meter van de muur is geschoven en de stoelen met de zwarte roodgeloze zittingen, telkens twee op elkaar, in het gelid staan. Waar de vloerbedekking is opgenomen en de mimifaltjes, met hun negen witte hoefjes onder de dunne zwarte beentjes, bovenop de theewagen prijken. Waar het behang witte plekken vertoont van: "zo ben ik eens geweest", terwijl boven die plekken vuile stofdoekstrepen zitten. Waar de gordijnloze ramen donkere diepten zijn; de elektrische lamp als een melkwitte peer aan een dunne draad bungelt, waar de haard van achter het gebruiende en verschilderde mica een gloed geeft, of hij heel de winter de kamer nog zal moeten verwarmen.

Emi zit op een ruwhouten kist, waarin, zorgvuldig verpakt in verscheurde omroepgidsen, haar mooiste glas en porselein is geborgen.

Op de zijanten van de kist is met grote, rode letters "STOER" geveerd, de naam van de verhuizer. Op het deksel heeft Emi zelf, naast het woord "Breekbaar" nog een wijnglas getekend, als een aanduiding hóé breekbaar de inhoud van de kist wel is.

Het ontbijt staat klaar op twee op elkaar gestapelde kisten: een paar plastic zakjes met boterhammen en een thermosfles met hete thee.

Ad is nog niet terug van zijn dagelijkse tocht naar zijn volkstuintje, waar hij altijd vroeg heen gaat om zijn konijnen te verzorgen.

Dit is de kentering, denkt Emi, terwijl ze doelloos, met de handen in haar schoot, zit te wachten.

Maar het inpakken van alles voor de verhuizing, was dat nu de vloed geweest en zou straks de eb komen of zou het andersom zijn? Ze weet het niet, voelt slechts dat het nu dood tijd is, en het schijnt haar toe, dat ze alles wat achter haar ligt verloren heeft en een nameloze leegte haar omringt. Nee, heeft ze ineens, het was tóch de vloed. De branding van haar leven, dat was alles wat vóór de verhuizing was. De branding met hoge stuwende golven en witte schuimkoppen, onstuimig bruisend en zonneflitsend, juichend onder een immer blauwe hemel. Zo was haar huwelijk geweest. Het begin hier, met Merel. Later de kinderen...

Maar onverwachts, als bij een plotse opkomende onweersbui, was de schittering van het water verdof. Als grote donkere roofdieren waren langs het stralende blauw van haar hemel inktzwarte wolken komen opzetten, dreigend, tot stikkens toe dreigend, tot het laatste streepje blauw en de allerlaatste zonnespettering waren verdwenen. Gehuiverd had ze toen de kilte over haar kwam, toen haar lichtende levenszee werd tot een afgrijselijk oord van diepe duisternis, waarin ze alleen stond, geheel alleen, zonder Merel.

Maar na die eerste golf van eenzaamheid werd toch dat zwart doorbroken, ergens vertoonde zich een dunne streep zilverig licht en in die streep las ze één woord: HERE.

Merel had het haar gezegd, voor z'n sterven, kort na Loutjes geboorte: "Waardeer ieder lichtplekje, Emi. Iedere steun. Iedere troost."

En na die ene zilveren streep waren de wolken vaker opengebroken, de lichte plekken vertoonden zich steeds meer.

Emi glimlacht stil voor zich heen. Na die eerste onstuimige vloed en die helle zon, peinst ze verder, en na het grenzeloos donker, met het verdriet en de rouw om Merels dood, komt nu het gladde zee van de eb. Ook dat zal soms wel overschaduwd worden door wolken, maar... en haar glimlach wordt dieper, daar zal toch ook de zon schijnen en er zullen kleine kalme rimpeltjes zijn, vol lichtgeflonker.

Emi kijkt naar Ank, die zich in een hoek van de kamer in een gemakkelijk stoeltje heeft genesteld. In haar handen ritselt weer het lichtblauwe papier met het donkerblauwe "Aerogramme" erop. "Airmail" en "Par Avion"... en wij Nederlanders moeten dat maar snappen... denkt Emi.

"Zullen we beginnen, kind?"

"Ja mam."

Met de brief tussen haar vingers vouwt Anke haar handen. Vragend ziet ze haar moeder aan en na haar "We zullen maar zacht bidden" sluit ze haar ogen.

"Here, zegen dit eten... help ons deze dag... laten we ons veilig mogen helpen bij U..." Woordeloos blijft Emi zo nog even zitten, zich ook echt geborgen wetend bij God.

Zwijgend eten ze. Anke verdiept zich weer in haar brief. Emi leest de kaart van tante Claartje, die een paar maanden geleden naar een rusthuis is gegaan... de laatste post die ik hier ontvang,

gaat het vaag door haar heen.

"Het is wel eens goed, te verhuizen," schrijft tante, "al is het soms moeilijk om je los te maken van al het oude, maar wij worden weer eens te meer bepaald bij het bijbelwoord: Wij hebben hier geen blijvende stad, maar zoeken de toekomstige."

Geen blijvende stad... en Merel, hij heeft de toekomstige al bereikt...

Emi steekt de kaart in haar tas. Ze zal hem in 't nieuwe huis nog eens overlezen. Geen blijvende stad... Ze neemt de krant op, maar haar ogen glijden langs de vette koppen zonder dat de inhoud tot haar doordringt. Ze legt het blad weer neer en neemt nog een half dubbelsneetje uit het plastic zakje. Peinzend staart ze voor zich heen, ziet het verleden levendig en kleurig, als op een televisiescherm, langs zich heen glijden.

...Toen ik hier voor 't eerst kwam, met Merel, wat waren we dol- en dolgelukkig!

Hier in deze kamer, op deze zelfde houten vloer, die nu voor 't eerst weer is blootgekomen, zo deugdelijk was het linoleum... hier hebben we toen samen gestoeid, Merel en ik... en daar voor 't raam zoenden we elkaar...

Merel... Emi's blik gaat naar de lege plek op de schoorsteenmantel, die ze vanmorgen voor 't laatst heeft afgestoft, nu zonder dat ze iets hoefde te verzetten. Alles was al ingepakt, ook Merels foto, in de kist waar "Breekbaar" op stond en "Huis-kamer".

Ze rukt zich los uit haar gemijmer en kijkt naar Ank, die de lichtblauwe brief nog steeds in haar hand houdt. Haar broodzakje is op een paar kruimels na leeg.

"Ank, het wordt je tijd voor 't lab, kind. Intussen... die verhuizers hadden er ook al moeten zijn."

Ank knikt, zonder van haar luchtpostvelletje op te zien.

"Is er iets met die brief? Blijf je lezen?"

Om Anks mond komt een lachje. Haar grijze ogen zien Emi rustig aan, ondeugend en tegelijk triomfantelijk. "Berny vraagt me ten huwelijkt!"

Met een schiet ze in een lach. "U kijkt zo ongelovig, mam, maar... 't is toch heus zo!"

"Wát zeg je, Ank?"

"Nou, gewoon, Berny vraagt of ik met hem wil trouwen."

"Kind!" schiet Emi uit. "Nu moet het toch niet gekker worden!" Ze heeft het gevoel dat alles om haar heen instort, of plots een felle windvlaag schiet over haar dode tijd.

"Jij... met Berny trouwen? Wat betekent... ook emigreren? Welja, dat kan er net nog bij! Natuurlijk, het zit de hele familie immers in het bloed! Maar jij... heb ik je daarvoor laten studeren? Daarvoor al die kosten gemaakt? Moest

je daarvoor brieven schrijven naar je neef en...

o, die andere penvriend in Duitsland zeker nog achter de hand als dit niet mocht lukken. En je moeder..." Emi's stem slaat over in redeloze woede. Al haar ingetoomde zenuwen breken los en haar zinnen spuiten als kletterende stralen naar Ank, die onthutst en roerloos blijft zitten, met dat allerongelukkigste velletje lichtblauw als beschermend tegen zich aangedrukt. En Emi's zelfbeklag, waar ze meende niet aan te lijden, spuit mee naar buiten.

"Of dit nog niet genoeg is, heel die verhuizing. Het losscheuren van al mijn herinneringen hier. Maar wat snap jij daarvan? Jij? Inplaats van mij te helpen dat de andere kinderen ook aan bod komen, nu de moeilijkste jaren voorbij zijn, zit jij daar stiekem op die blauwe linnen die jongen gek te maken. Wie weet, misschien die ander ook wel, alleen maar om van mij af te komen."

"Dat is niet waar, mam, echt niet." Anks ogen vlammen. "Ik heb niets stiekem gedaan, dat weet u best. Het waren altijd heel gewone brieven. Die van Kurt ook. En dan... lorren!"

"Ja, lorren. En onze hele familie is bezeten van die lorren. Kom je bij opa en oma, stevast dat er een stapeltje van die lorren te voorschijn komt."

"Hé bah mam, u kunt toch wel gewoon zeggen brieven."

"Och wat... ze hebben ze in een speciale doos. Zorgvuldig op datum en allemaal genummerd. En dat moet je oma zien, met haar arme misvormde handen. Het is gewoon een zielig gezicht als ze dat kostbaar bezit liefkoost."

"Nou mam, zo overdreven doet oma heus nooit."

"Och kind, 't is het enige wat ze van haar kinderen heeft. En zo gaat het overal. Bah! Geloof maar dat tante Guus en oom Koos ook zo'n heilig doosje hebben. En de laatste brief draagt oma altijd in haar tasje bij zich, tot ze 'm uit haar hoofd kent."

"Mam, wat overdrijft u toch verschrikkelijk."

"Hou jij je mond, het is precies zo. En denk je dat ik dat ook wil? Alleen van jou die blauwe lorren om te vertroetelen? Nee kind, dat nooit. Zolang ik het tegen kan houden, geen kind per luchtpost."

De deur draait open, maar die opening wordt meteen gevuld.

"Mensen nog aan toe, wat is dat nou?"

De werkvrouw, met het kroezige korte haar, waar geen permanent een slag of mooie krul in kan houden, schudt afkeurend haar hoofd. In haar volle omvang blijft ze op de drempel staan.

"Zenuwen natuurlijk, allemaal zenuwen. U kropt het op, maar eruit moet het toch. En dan komt het natuurlijk op een ongelegen ogenblik. Nou ja, beter nu dan straks, als die kerels er zijn."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
 Birth-announcements \$3.00
 Engagement-announcements \$3.00
 Marriage and anniversaries \$4.00
 Notifications of death \$4.00
 "For Sale" and "Want" advertisements up to 80 words \$3.00. Every word more 10¢.
 For "letters under number" \$0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
 Box 312, Station B,
 Hamilton, Ont.

We gratefully announce the birth of a daughter

SHARLENE RUTH
 on December 13, 1964.
 Cor and Stephanie
 Barendrecht.
 1222 Kalamazoo Avenue, S.E.
 Grand Rapids, Michigan.

Thankful to our Heavenly Father who has entrusted another child to our care

ROBERT PAUL
 A brother for Eddy, Nancy, Marian and Annette.
 Cor and Diny Van Ginkel.
 Oshawa, Ont., 15 December 1964.
 80 Thornton Road S.

With great joy and thankfulness to our covenant God, we announce the birth of our son

PETER ALAN
 December 16, 1964.
 Mr. and Mrs.
 Charles R. Hoytema.
 R.R. # 3, Hannon, Ont.

With thankfulness to the Lord we are happy to announce the birth of another son

ANDREW RALPH
 Mike and Jane Draastra
 Tommy
 December 8, 1964,
 1215 Barton St., Winona, Ont.

The Lord has blessed us with the birth of a daughter

ASTRID FEMINIE
 Born December 15, 1964.
 Hendrik De Bruyn
 Frances A. Visscher—De Bruyn
 1835 Eastern Ave. S.E.
 Grand Rapids, Mich., 49507, U.S.A.

Thankful to the Lord we celebrated the 25th wedding anniversary of our parents

Mr. & Mrs. WEERT POEL
 on the 18th of December, 1964.
 Their thankful children and grandchild,
 Nellie.
 Ans and Kees.
 Johnny.
 London, Ont.
 3 Dean Street.

Wegens sterfgeval te koop:
**EEN RESTAURANT,
 GAS STATION, MOTEL EN
 7 KAMER HUIS**

Dicht bij Guelph. Prijs \$43,000.00. Laag downpayment. Inl. bij: J. H. Prenger, 1425 Plains Road W., Bridgeview Survey, Ont. Telefoon JA 9-9179.

Speed.
HUISHOUDSTER
 middelbare leeftijd, zoekt plaatsing. Kinderen geen bezwaar. Brieven onder nummer 1765, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The CALVIN CHRISTIAN SCHOOL of HAMILTON, Ontario (13 rooms) invites applications for the position of:

1. Full time **PRINCIPAL-ADMINISTRATOR** for the school term 1965-66.

2. **TEACHER** for the intermediate grades as of February 1, 1965.

Please send applications stating qualifications and experience to: Mr. L. Witvoet, 38 Malton Drive, Hamilton, Ont.

FOR
**REMODELING KITCHENS, REC' ROOMS,
 AND ALTERATIONS**

ALUMINUM SIDING, DOORS AND WINDOWS
 CALL

PETER DEVRIES
 CARPENTRY HOME IMPROVEMENTS
 MOUNT HOPE, ONT. PHONE 679-4600

Op de leeftijd van slechts 18 maanden nam de Here door een droevig ongeval tot Zich ons innig geliefd zoon-tje en broertje

GEORGE ANDREW.
 "De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen, de naam des Heeren zij geloofd."
 Job 1:21b.
 Bradford, Ont.
 Dec. 12, 1964.
 Mr. & Mrs.
 Joe van der Kooi.
 Danny.
 Evelyn.
 Brenda.

Het heeft de Here behaagd plotseling tot Zich te nemen ons lief kleinzoon-tje, oom en neefje

GEORGE ANDREW,
 op de aanvallige leeftijd van 1½ jaar, geliefd zoon-tje van Joe en Nancy v. d. Kooi.
 Brampton, Ont.:
 Mr. and Mrs.
 A. de Beer.
 Heerenveen, Friesland:
 Mr. and Mrs.
 S. Wiersma.
 Brampton, Ont.:
 Mr. and Mrs.
 F. de Beer.
 Newmarket, Ont.:
 Mr. and Mrs.
 K. Posthumus.
 Bradford, Ont.:
 Mr. and Mrs.
 S. Weening.
 London, Ont.:
 Mr. and Mrs.
 B. v. d. Velde.
 Bradford, Ont.:
 Mr. and Mrs.
 J. Verkaik.
 Brampton, Ont.:
 Mike.
 Dorothy.
 Mary.
 Francis.
 Andrew.
 "Gelijk het gras is ons kortstondig leven."
 12 dec. 1964.

On Dec. 12 it pleased the Lord to take home to Himself our dear little cousin

**GEORGE ADREW
 VANDER KOOL.**
 Jesus said: "Suffer the little children to come unto Me."
 Heerenveen, Holland:
 Dirkje and Grietje
 Wiersma.
 Brampton, Ontario:
 Gertrude, Diane and
 Andrew De Beer.
 Newmarket, Ontario:
 George, Andrew and
 Diane Posthumus.
 Bradford, Ontario:
 Freddie, Adrian,
 Ronnie and Martin
 Weening.
 George, Darlene and
 Rita Jane
 Vander Velde.
 Bradford, Ontario:
 Karen Pauline
 Verkaik.

**LEONARD
 VERBEEK B.C.L. LL.B.**

**BARRISTER AND
 SOLICITOR**
 of the Bar of Ontario
 and of the Bar of Amsterdam (Holland)
 7 SUPERIOR AVENUE,
 TORONTO 14
 Phone 259-7638 (office)
 741-1247 (res.)

Plotseling heeft de Here tot Zich in Heerlijkheid geroepen, onze geliefde vader en grootvader

JAN WRISTER MEIJER,
 op de leeftijd van 61 jaar, wonende te Baflo, Holland.
 R.R. 5, Embro, Ont.
 Mr. & Mrs.
 K. J. Werkema.
 Frank.
 Nelly.
 John Wayne.
 Diana.

Terwijl hij het voorrecht mocht genieten om zijn kinderen en kleinkinderen in Canada in gezondheid te bezoeken, heeft God voor eeuwig thuis gehaald onze lieve vader, behuwd-, groot- en overgrootvader

DOUWE BOS,
 oud 79 jaar.

Hij overleed op 16 december ten huize van zijn dochter: Mrs. B. Klinker, 340 Ella St., Strathroy.

"K Zal eeuwig zingen van God's goedertierenheiden."

Familie in Holland:
 J. Bos.
 A. Bos—Pepernoot.
 T. Boetje—Bos.
 O. Boetje.
 Familie in Canada:
 F. Bos.
 A. Bos—De Vries.
 Mrs. B. W. Klinker—Bos.
 Y. Bos.
 S. Bos—Doornbos.
 I. Hoeksema—Bos.
 J. Hoeksema.
 E. Boersma—Bos.
 M. Boersma.
 A. Haan—Bos.
 L. Haan.
 R. Bos.
 C. Bos—Plug.
 Klinkinderen en achterkleinkinderen.

Wegens vertrek naar Holland
AL ONZE MEUBELS TE KOOP
 en een '58 Dodge. Tel. Toronto 259-9939.

**TE KOOP:
 ZAAK**
 in Hollandse Groceries,
 Textiel en Geschenkartikelen
 in S.W. Ontario.

Building - 2 apartments - store and living quarters - stock - fixtures - 3 gas heaters - gas stove - freezer.

Vraagprijs \$22,000, ½ down.
 Close to Chr. Ref. Church and School. Brieven onder nummer 1763, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

**TE KOOP:
 EEN 250 ACRE FARM**
 Deze farm is gelegen ½ mijl van hoofdweg en is een van de mooiste en beste farms ooit door ons gelist. Een prachtig 2-storey roodstenen huis, is van alle gemakken voorzien. Een negen jaar oude barn is geheel van staal en biedt plaats voor 100 stuks vee. Daarnaast nog een flinke barn welke is ingericht voor beef. Dit is een ideaal plekje voor vader en zoon. Wacht niet te lang, deze farm moet verkocht worden wegens ziekte van de eigenaar. Vraagprijs \$58,000 met \$25,000 down. Open for offer.

Voor meer farms, met of zonder melkcontract, schrijf of bel

Mrs. J. Wybenga
 BOX 73, BEACHVILLE, ONT.
 Telefoon 423-6406
 Vertegenwoordigend
J. A. Willoughby & Sons
 Toronto.

**Broos
 REALTOR**

4636 Yonge St., Suite # 3
 Willowdale, Ont.
 Telephone: 225-7400
 Satisfaction Guaranteed by
 Dealing Through Broos

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT...
 kome maar naar

**BRAMPTON,
 de stad van de toekomst!**

Er wordt hier goed verdiend, er is werk voor iedereen...
 en Frank Harkema helpt iedereen met werk, huizen kopen of huren.

Schrijf: F. HARKEMA, Vertegenwoordiger,
 voor H. S. Hare Ltd., Realtor
 134 Queen Street East, Brampton, Ontario.

BELLEVILLE CHRISTIAN SCHOOL OFFICIALLY OPENED

November 18, 1964 marked the official opening of the Immanuel Christian School on Highway 14, North of Belleville.

Undoubtedly this event will be remembered for quite some time by a good number of citizens in this district, and especially those who have been (and still are) in close contact with the establishment of Christian Schools. Our school started with 2 rooms and opened its doors on September 8 for pupils in grades 1 — 8.

Some 75 people were in attendance for the official opening ceremony. This was quite a crowd for a classroom normally used for some 25 pupils. Of course the Board was glad to see so many turn out and show their interest, especially our Canadian friends, who live directly in the neighbourhood of the School, and also those who came from other places.

Mr. H. Kugel, chairman of the Building Committee, officially presented the key to the President of the school board, Mr. H. Binneema.

Rev. Ringnalda was present to speak on behalf of the Belleville Christian Reformed Church and extended best wishes, hoping that church and school would closely work together.

Congratulations were extended by representatives of the Trenton and Bloomfield Chr. School Societies. Representing the Belleville City Council was Mr. David, and Mr. Clayton Hall spoke on behalf of the Township of Thurlow. Both extended best wishes and the invitation was much appreciated.

The Home and School Committee presented a table and 4 chairs to be used in the Health Room of the school.

The president then introduced our teaching staff, Miss H. Slopeema and Miss Irene Hoogland.
 Miss Slopeema, principal of our school, introduced the guest speaker, Mr. Wm. Rang, principal of the

50-ACRE DAIRY FARM

met melkcontract, ongeveer 5 mijl vanaf York. Best land, goed 7-kamer huis met badkamer.

Prima barn met barncleaner, 25 stuks Holstein vee, geen machine-riën. Melkgeld bedraagt meer dan \$700.00 per maand.

Vraagprijs \$28,500.00, downpayment \$9,000.00.

JACK BYLSMA

REALTOR
 1607 King St. East, Hamilton, Ont.
 Bel LI 9-3894

Wanted
3-ROOM APARTMENT
 for Dutch-Canadian female adult in south-central Hamilton. Call 383-3436.

Boterhamworst in blik
 Hamburg in blik
 Hamworst in blik
 Bak Bloedworst in blik
 Leverkaas in blik
 enz. enz. enz.
 Alle blikken zijn 3 pond inhoud.

HOPMAN'S MEAT MARKET

5 EMMA STREET,
 CHATHAM, ONT.
 P.O. BOX 612

Chr. School in Oshawa. He elaborated on the dangers we could be confronted with. We should not think that we now have accomplished something. Our work is not finished, it has just begun.

1. It was our duty to build a school where our children receive a God-centered education, whereas Public schools just give a religious colouring.

2. If we are members of the Chr. Ref. Church, we are a peculiar people, having the peculiar

Reformed faith, and therefore must send our children to a Christian school.

3. It is a duty to our children to teach them the glory of God in all things.

4. It is our duty to Canada: Christians are the best patriots. A good Christian is a good citizen.

5. Duty to Christian churches: One hour Sunday school is not enough, said the Anglicans. Religious instruction teaches children how to become friends.

6. Duty to the Community: John Dewey said: The fact of our being religious is found in our being social.

Many were impressed by Mr. Rang's speech, which reminded us again of our Christian calling. We should be fully aware of — why are we doing what we do!

After closing, refreshments were served by the Home and School Committee and everyone had the opportunity to inspect the school building.

There are more than 5 acres of land which can be used for play grounds. The number of pupils is now 40, compared to 32 at the start.

For the Immanuel Chr. School Society,
 T. Wever, 2nd Sec.

BEST WISHES
 FOR THE
New Year

THE STAFF OF
Wilbe's Old Mill
 and
Wilbe's Sales
 STONEY CREEK, ONT.

A. Hosmar, C.A.

CHARTERED
 ACCOUNTANT

47 Prince St.

Suite 4

OSHAWA, ONTARIO

Phone 723-1221

DUXBURY

TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
 Agent Canadian National Railway

VAN LEEUWEN BORTH & CO.

CHARTERED
 ACCOUNTANTS

980 Yonge Street,
 SUITE 402,

TORONTO 5, ONTARIO
 Telephone 922-5314

Happy New Year
AND THANK YOU

We've enjoyed serving you
 and hope to serve you next year, too!

CHRISTIAN BOOK CENTRE

ANTON LAMMERS

36 Longwood Road North, Hamilton, Ont.

"Guide" Travel Bureau

G. DENHARTOG

Box 733 - Aylmer, Ont.

wenst allen een **GOEDE REIS** in 1965

Mogen wij UW reis verzorgen?

Ons telefoonnummer is

1152

OFFICE 39 KING ST.

HUISADRES 81 SOUTH ST. E.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Bowmanville (Maranatha), Ont., H. Van Andel te New Westminster, B.C.

CANADIAN REFORMED CHURCHES

Da. J. P. Moerkoert, die als predikant was beroepen te Barrhead en Neerlandia, Alberta, kwam tot de conclusie dat hij zich de Engelse taal niet meer zo eigen zou kunnen maken dat het verantwoord zou zijn, de kerken te dienen als predikant. Daarom vroeg hij ontheffing van het reeds door hem aanvaarde beroep. De betrokken kerkeraden hebben, gehoord de gemeenten, hem dit verleend.

CHR. REF. CHURCH TE PENTICTON, B.C.

J.I. zondag 6 dec. was het voor de Penticton, B.C. Chr. Ref. Church Group een blijde dag. Na ongeveer 10 jaar in een van de lokalen van de Anglican Parish Hall vergaderd te hebben, mochten we in ons eigen kerkgebouw (voorlopig gehuurd met option tot koop) vergaderen. God heeft alle dingen welgemaakt door ons nu een eigen vergaderplaats voor onze 15 families te schenken. Hem komt daarvoor de lof, de dank en aanbidding toe. Het nieuwe gebouw heeft ongeveer 125 zitplaatsen en we hopen dat het volgend jaar meer gezinnen hun weg naar Penticton met z'n prachtige klimaat zullen vinden.

Da. John Roorda van Vernon hield in de morgen een advents-dienst en in de namiddag vond de

Dedication-dienst plaats met als tekst Ps. 107:1, 2, en als thema: "The loving admonition to give thanks".

Na afloop was er een gezellig samenzijn en zorgden de dames voor thee en gebak.

De verwachting is dat we hier spoedig een eigen herder en leraar mogen ontmoeten. Moge God ook hier onze pogingen zegenen, zodat we spoedig tot organiseren kunnen overgaan.

P. D. Koopmans.

M. VANDERVLIES †

In de vroege morgen van 16 december is de penningmeester van de Chr. Ref. Board of Home Missions overleden. De synode van 1963 benoemde Mr. M. VanderVlies als penningmeester in de vacature, die was ontstaan door het vertrek van Mr. C. Van Malssen.

Mr. VanderVlies was in Denver, Colorado voor de Home Missions Board, toen hij plotseling buiten kennis geraakte. Hij is dadelijk naar het Presbyterian Hospital in Denver gebracht, waar hij in de vroege morgen is overleden.

Mr. VanderVlies begon zijn werkzaamheden als penningmeester van de Home Mission Board in september 1963. Deze taak was belangrijk uitgebreid nadat het werk onder Indians werd toegevoegd aan de Home Missions Board. Mr. VanderVlies' talenten traden spoedig aan het licht. Op kundige wijze bestuurd hij het 1½ miljoen budget van de Home Missions van de Chr. Ref. Church. Deze kerk verloor in Mr. VanderVlies een zeer bekwame en toegewijde medewerker.

Mr. VanderVlies, die in Grand Rapids woonde en de leeftijd van 43 jaar bereikte, laat zijn vrouw en vier kinderen achter.

INGEZONDEN

Kerkelijke Eenheid

Onder de titel "Kerkelijke hereniging" in C.C. van 4 december 1964, wordt door dhr. C. Overgaauw weer eens iets ter sprake gebracht dat een ieder zal interesseren die zich nog niet heeft "neergelegd" bij de verdeeldheid van broeders en zusters, die zich allen christenen, en vreemder nog, allen ook calvinisten noemen. Dhr. O. komt met het advies reeds eerder gegeven: Niet praten over de oorzaken en alles vergeven en vergeten hetgeen achter ons ligt en ons strekken naar hetgeen voor ons is.

De heer Overgaauw niet kennde, neem ik aan dat hij waarlijk genegen is zulks te doen. Maar uit gesprekken met leden der Chr. Ref. Churches (schrijver dezes is zelf ook lid van genoemde kerk) is me duidelijk geworden, dat dit advies (vergeven en vergeten) eerst en hoofdzakelijk geldt voor leden van andere kerken, bijv. mensen van de Can. Ref. Church, Chr. Ger. Kerk en orthodox Hervormden. Komt het bijna niet altijd hierop neer: "mensen we hebben elkaar zo nodig in dit land; vergeet en vergeef wat is geschied; we zijn niet de gereformeerde kerk van Nederland en daarom kom over en help ons."

Wij doen ons uiterste best de mensen duidelijk te maken dat wij niet de Gereformeerde kerk zijn en natuurlijk is dat juist. De Chr. Ref. Church is geen deel van de Gereformeerde Kerken in Nederland, maar in de praktijk weten we toch allen wel hoe de situatie is. De meeste predikanten uit Nederland komen van de Gereformeerde kerk (syn.). In bijna alle leedsdiensten werden voorheen (toen we zelf nog niet over gedrukte predicates beschikten) preken gelezen van gereformeerde dominees (syn.). Als in onze kringen gesproken of geschreven wordt over de gereformeerde kerken in Nederland, wordt steeds de ene gereformeerde kerk bedoeld (de grootste), terwijl als we over de kleinste gereformeerde kerken spreken, de postale aanduiding (art. 31 of vrijgemaakt) bezigen. En zo zijn er tientallen dingen te noemen die op zichzelf niet verkeerd hoeven te zijn en allemaal stuk voor stuk verklaarbaar zullen zijn, maar die het voor een "buitenstaander" niet gemakkelijk maken te vergeven en te vergeten, want dit zijn geen dingen van een ver verleden maar komen nog elke dag voor.

Is er dan helemaal geen hoop op vereniging met bijv. de Can. Ref. Church? (Het woord HERENIGING is hier misplaatst.) Ja, mij dunkt er is nog hoop en wel als

wij zelf met woord en daad bewijzen dat ook WIJ genegen zijn (en zelfs de eersten willen zijn) alles te vergeten en te vergeven en ons willen strekken naar hetgeen voor ons is. Hoe?

De Christian Reformed Church spreke uit in haar vergaderingen en besluiten dat zij geen uitspraak wil doen over het gebeuren in de Gereformeerde Kerken in Nederland in de jaren 1942 en volgende. Dit houdt in dat zij, de Chr. Ref. Ch., geen oordeel uitspreke over de oorzaak en gevolgen van de kerkscheuring in die jaren en in die kerken. Dit houdt voorts in dat zij NIET uitspreke wie de wettige voortzetting is van de ongedeelde kerk van voor 1942. Als gevolg hiervan ziet zij zich, tot haar leedwezen, genoodzaakt voor onbepaalde tijd alle (eventuele) officiële betrekkingen met beide bedoelde kerken te verbreken.

Het is mijn persoonlijke overtuiging dat als de Chr. Ref. Ch. vroeger, bijv. in 1945 toen de verbandingen met Nederland weer tot stand kwamen na de oorlogsjaren, een soortgelijk besluit had genomen, er nu in 1964 geen Can. Ref. Ch. in Canada zou zijn. En verder ben ik de mening toegedaan indien wij alsnog een soortgelijke (uiteraard verbeterde) uitspraak in 1965 zouden doen er heel wat belemmeringen weg zouden vallen, zowel voor leden van de Can. Ref. Churches, als voor orthodox Hervormde en Chr. Ref. mensen. Laten we bewijzen dat ook wij willen vergeven en vergeten en ons losmaken van welke kerk dan ook in Nederland en dan kunnen we ook tot anderen zeggen: vergeef en vergeet ook gij, laat ons samen gaan en strekken naar hetgeen voor ons is tot heil van Christus' kerk.

D. J. Stonehouse.

Oshawa, 100 Farewell, Ont.

P.S. Zouden leden van de Can. Ref. Churches, Old en Free Chr. Ref. Churches die dit lezen eens willen laten horen hoe zij over een en ander denken? En zouden kerkeraadsleden van de Chr. Ref. Churches dit eens op hun kerkeraden willen bespreken?

Naschrift van de redactie.

Slechts ter aanvulling van dit schrijven willen wij er op wijzen, dat de synodes van de Christian Reformed Church en van de Canadian Reformed Churches reeds met elkaar in contact getreden zijn. Van officiële zijde is er dus het begin gemaakt.

Red.

HET TORONTO MINISTERIE VAN ONDERWIJS ENGELSE KLASSEN VOOR NIEUW-CANADEZEN

4 Januari — 25 Maart 1965

7.30 n.m. tot 9.30 n.m.

Inschrijvingsgeld \$2.50

Speciale Cursus voor Beginners

Nieuwe Klassen zullen vier avonden per week bijeenkomen, maandag tot donderdag.

Schrijft in op
Bloor Collegiate Institute
Parkway Vocational School

Geregelde Cursus, Vier-Jaren Programma

Klassen die voor diploma's en soortgelijke gradenposities studeren komen twee avonden per week bijeen.

Schrijft in op
Bloor Collegiate Institute
Eastern High School of Commerce
Parkdale Collegiate Institute
Humboldt Collegiate Institute
Central High School of Commerce
North Toronto Collegiate Institute
King Edward Senior Public School

Z. S. PHIMISTER
Directeur van het Onderwijs.

REISBUREAU

Bel of schrijf

In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169

In Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488

O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleenstaanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

5 ZEEËN MET ELKAAR VERBONDEN

GROOTSTE WATERVERBINDING VAN EUROPA

De Russen hebben 5 zeeën met elkaar verbonden

Een oude wens van tsaar Peter de Grote is in vervulling gegaan. De Russen hebben 5 zeeën met elkaar verbonden door het graven van een kanalsysteem naar rivieren en zeeën. In juli werd het laatste stuk kanaal gegraven en thans rest nog slechts wat technisch werk, de grote scheepvaartverbinding van meer dan 2500 km. lengte is er. De Don en de Wolga zijn in deze verbinding opgenomen. Zeker ca. 1/3 van al het Russische vervoer te water zal van de nieuwe verbinding gebruik kunnen maken. De te vervoeren hoeveelheid goederen op de nieuwe verbinding wordt geschat op 12 miljoen ton per jaar, hoofdzakelijk graan, hout en olie.

Het is mogelijk om Siberisch hout via de nieuwe waterverbinding te transporteren. Hout uit Siberië kan nu naar de gebieden rond de Middellandse Zee worden vervoerd terwijl olie uit Bakoe naar de noordpoolgebieden gezonden kan worden. De kolen uit het gebied van de Don kunnen nu goedkoper naar Leningrad en Moskou worden getransporteerd dan via de spoorwegen.

De scheepvaartweg heeft echter ook een groot nadeel, n.l. het ijs. Meer dan de helft van de waterverbinding is 4 tot 6 maanden met ijs bedekt.

Een vloot ijsbrekers zal de grootste waterverbinding van Europa open moeten houden.

Profiteer van de goedkope

21-daagse

retours per vliegtuig: vanaf 15 februari, 1965 \$346.90 retour Montreal—Amsterdam met tickets voor Brussel, Parijs en Londen.

Tot 14 februari, 1965 384.70.

Speciale goedkope groepsreizen per boot.

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada

543 Brant St.
Burlington, Ont.

Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdags tot 6 u.
Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)

FOR ALL YOUR BOOKS:

BURLINGTON

BOOK- & BIBLE HOUSE

468 Brant Street, Burlington
Phone 637-2151

Lambert Huizingh

Accredited Public
Accountant and Auditor
Commissioner for taking
Affidavits

9 Harriman Rd.,
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

139 Albert St.,
OSHAWA, ONT.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by
J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op

aan de

Administratie van

CALVINIST-CONTACT

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

MILITAIREN OEFENEN OP PARTICULIER TERREIN

Voor een gering aantal dagen per jaar worden thans door het Nederlandse Ministerie van Defensie particuliere terreinen gehuurd voor militaire oefeningen. In verschillende streken van Nederland en op terreinen van verschillende aard worden proefoefeningen gehouden. Op de foto tanks in actie tussen boerderijen in de omgeving van Valkenswaard.

De Mogelijkheden voor een Nieuwe Politieke Partij

Velen in Canada hebben zo schoon genoeg gekregen van de eindeloze debatten in "The House of Commons" over een nationale vlag voor Canada, dat zij de moed niet meer hebben kunnen opbrengen om de verslagen in de dagbladen te blijven volgen. Degenen echter, die de vermoedenissen van de speeches hebben getrotseerd, is het niet ontgaan dat de hele vlagkwestie geen goed gedaan heeft aan de eenheid in de Conservative Party.

Of die uiteindelijk zal uitlopen op een split in de Conservative Party is op dit moment nog niet te zeggen, maar tekenend is het wel dat er geruchten in omloop komen die duiden op de vorming van een nieuwe politieke partij.

Zo heeft er een samenkost plaats gehad tussen drie leden van de Conservative Party en Mr. R. N. Thompson, de leider van de Social Credit Party. Deze samenkost werd gehouden achter gesloten deuren en er is na die tijd niets bekend gemaakt wat in deze samenspreking naar voren is gekomen. Naar verluidt waren de drie Conservatives wat teleurgesteld.

Toch neemt men in Ottawa aan dat de mogelijkheden voor een nieuwe partij onder de loupe zijn genomen. Er zijn zelfs reeds namen voor deze nieuwe partij genoemd, namelijk *The Union Party*, of, *The Confederation Party*. In dit verband is het niet zonder betekenis dat de Premier van Alberta, Mr. Manning, voordien reeds openlijk het vormen van een nieuwe Federale Partij had gepropageerd. Daarbij is ook de naam van *Confederation Party* genoemd.

Zonder twiifel zit er iets in de lucht. Het is wel duidelijk dat velen in de Conservative Party in hoge mate ontevreden zijn met de leiding, die momenteel door Mr. Diefenbaker wordt gegeven. Deze ontevredenheid wordt echter meer gevonden in de East, voornamelijk Ontario en Quebec, en veel minder in de Westelijke provincies. Mr. Diefenbaker is tot nu toe altijd aardig zeker geweest van de steun uit de West, en er zijn geen tekenen die er op wijzen dat hij deze steun zou moeten missen of in mindere mate zou ontvangen.

Het overgrote deel van de Social Credit Party echter woont eveneens in de Westelijke provincies, met name in Alberta. Met andere woorden al zou de ontevredenheid onder de Conservatives in Ontario en Quebec duiden op een verzwakking van de positie van Mr. Diefenbaker, hiermede is nog niet gezegd dat er voldoende overeenkomst bestaat tussen deze mensen en de Social Credit Party, waardoor een nieuwe politieke partij zou ontstaan.

De Social Credit Party kan echter gemakkelijk wat versterking van haar geleerden gebruiken. Het leeuwendeel van de steun die deze partij uit Quebec heeft gekregen bij de laatste verkiezingen is praktisch alweer verloren gegaan dank zij het streven van Mr. Caouette.

Afgezien echter van de consequenties, die de mogelijkheden van beide partijen kunnen hebben, is het wel interessant om nauwkeurig de ontwikkeling te volgen. De volksmond spreekt nog wel eens van de Conservative Party als van de partij der Protestanten, waarbij de Liberal Party dan de partij van de Rooms Katholieken zou zijn. Deze kenschetsing is verre van juist, want men vindt zowel Protestanten als Rooms Katholieken in beide partijen. Toch kan het niet worden ontkend, dat er in de Conservative Party vele christenen zijn, al hebben zij dan geen christelijke politieke overtuiging zoals wij dat graag zouden willen. Dit

zelfde kan worden gezegd van verscheidene leden van de Social Credit Party.

We zijn nu en in de naaste toekomst in de gelegenheid een artikel in ons blad te plaatsen van de leider van de Social Credit Party, Mr. Robert N. Thompson, M.P. Geen van beide artikelen zijn door Mr. Thompson geschreven in zijn capaciteit van leider van de Social Credit Party. Ze geven ons echter wel een indruk van de levensopvatting van deze politieke leider. Zien wij het goed dan liggen hier mogelijkheden voor ons christelijk getuigen in het politieke leven.

Het is nu de tijd zich hierover te beraden. Wacht men tot er verkiezingen zijn dan werkt de hele politieke nachtmerrie op zulk een hoogspanning, dat er voor rustig beraad geen mogelijkheden zijn. Bovendien zijn er tekenen die er op wijzen, dat er in Canadese kringen een beter begrip groeit voor ons standpunt op verschillend terrein. Wij noemen in dit verband, bijvoorbeeld, het groeiend inzicht voor het rechtsbestaan van christelijk schoolonderwijs.

Hoe dit zich precies zal moeten ontwikkelen valt op dit moment nog niet te zeggen. Nader overleg zal hier de richting moeten bepalen. Voor goed begrip echter willen wij de gedachte wegnemen als zouden wij de vorming van een nieuwe politieke partij als de enige mogelijkheid willen bepleiten. Het lijkt ons heel goed mogelijk dat wij voor de implementatie van onze beginselen de oplossing zullen moeten trachten te vinden in de invloed die wij kunnen aanwen-

den. Wij moeten oppassen niet in Nederlandse denkbeelden en toestanden te denken, omdat de verhoudingen hier geheel anders liggen. Zo zou het kunnen zijn dat wij ons politiek getuigenis het best zouden kunnen laten horen door het vormen van een afdeling in een partij. Om een gebrekkig beeld

te gebruiken: een leerstoel aan een universiteit vormt geen universiteit op zichzelf, maar kan daarom wel zeer veel invloed op die universiteit uitoefenen. Wij dienen de politieke ontwikkeling van ons land scherp te volgen, teneinde geen mogelijkheid die zich voor doet, te missen.

Daily Manna Calendar

1965. Edited by Prof. Martin Monsma. Zondervan Publishing House.

Deze jaarlijkse gast meldde zich weer bij ons aan met de wens opnieuw aan alle lezers voorgesteld te worden. Het is eenvoudig onbegrijpelijk dat in deze nieuwe en zich steeds vernieuwende tijd een uitgave als deze dag-kalender hetzelfde uiterlijk blijft dragen. Is er echt niets op te vinden het geval te moderniseren? We gebruiken de kalender natuurlijk niet aan de buiten- maar aan de binnenkant. De boodschap voor elke dag, daar gaat het om. Maar we zetten het ding niet in de kast weg: we hangen het aan de muur, of we plaatsen het op een kastje op of het dressoir. En daar vormt het vandaag maar een lelijk "ornament". Het is helemaal rose moet u weten. Dat is de enige verandering vergeleken met verleden jaar. Toen was het groen. En het lieve gezin op het plaatje zit nog altijd bijbel te lezen.

Maar van de binnenkant kan heel wat anders gezegd worden. Weer zijn er 2 medewerkers, voor elke week een andere. Negen ervan wonen in Canada en zijn alle negen predikant van de Christian Reformed Church. Overigens zijn er

ook verschillende medewerkers uit andere kerken, maar van gereformeerde levensovertuiging. Dat Christus de Heer is van ons hele leven is wordt niet elke week geleerd. Soms lijkt het een beetje alsof alleen predikanten en zendingelingen en onderwijzers en dokters in de zending werkers in het Koninkrijk zijn, en dan blijft er voor de fabrieksarbeiders en de naaiers niet zo erg veel troost over. Maar dat wordt een andere week weer volkomen goed gemaakt. Typisch hoe zo'n ingrijpend verschil in onze kringen zich zelfs in deze kalender weerspiegelt. Uit het bijhouden van de nationale feestdagen in deze kalender kon ik niet zo goed wijs worden. Bijvoorbeeld: waarom wel de Canadese Victoria Day en niet de Canadese Civic Holiday, die beide toch volkomen nationaal zijn. In de United States zijn er heel wat meer gedendagen die in deze kalender met geen woord worden vermeld.

Al met al evenwel vormt deze kalender een goed stuk werk. De redacteur zegt in de inleiding dat dit nu al het dertigste jaar is waarin de kalender uitkomt. Dat is een gelukwens waard. Moge de lezerskring groeien en moge het woord dat elke dag uitgedragen wordt tot rijke zegen zijn in het komende jaar. Moge het gebruik van deze kalender de Koning dienen in de komst van Zijn Koninkrijk.

F.G.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U hoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van \$ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries. Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIË VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.

Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

DE LEVENSRÖM VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.

Een recensie volgens het dagblad Trouw: "Een voortreffelijk boek. Een boek dat wij nodig hebben."

JOHANNES CALVIN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers. Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvin.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek). Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.

Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.

In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE

Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman. De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdende reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)

Dit boekje is geschreven door de bekende Dr. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok. Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalingen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.

Deze brieven, geschreven door Schroeffer, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsen, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.

Een er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje ael bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.

Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.

Een ultramaterie boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.

Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.

Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clash between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background of his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN

A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR

This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1967. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

ER STAAN NU 3 ZETMACHINES opgesteld in onze drukkerij

DIT BETEKENT:

- ① dat wij 50% meer zetwerk kunnen produceren dan voorheen...
- ② dat wij Uw grotere opdrachten sneller kunnen afleveren...
- ③ dat meer lettermateriaal voor U ter beschikking staat...

GUARDIAN

PUBLISHING COMPANY LIMITED

— méér dan ooit tot Uw dienst voor de verzorging — in de Engelse of Nederlandse taal — van Uw tijdschriften, boeken, jaarboekjes, brochures, propagandafolders, reclamebladen en alle ander drukwerk dat niet elke drukker een-twee-drie kan vervaardigen.

Overleg met ons over zetwijze, formaat, papier, illustraties, enz.

P.O. Box 312, Station B., Hamilton — Corner Gage and Main St. East
Telefoon 547-1488 en 547-1489

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

OUD ADRES:

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

Ruyter & Co. N.V. Haarlem
Overancier A.O. 1860

Imported by: VAN's Imp. Ltd.,
Box 826, HAMILTON Ont

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrottenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

ADAPTED FROM AN ARTICLE BY PROF. DR. J. WATERINK

CLEVER CHILDREN

There are actually very few children who are exceptionally clever. It is tragic, therefore, to see that so many parents, relatives and even teachers treat these children incorrectly.

This article is also of value to parents, who have no school-going children. You will understand why from the following.

It is very pleasant for father and mother, that when their children go to elementary or high-school, they prove to be above average students. Of course, — it is a privilege when children are blessed with a sound and clever brain.

It was, therefore, so understandable that Jacob's children taunted their brother Joseph: "Look! The master of dreams is coming."

But it could also go different. I know of parents who force their other children to look up to their little Einstein. He takes in an exceptional position in their eyes. And clever Johnny becomes the centre of the family. His brothers and sisters are to be pitied for all the things they have to endure from him. Johnny is well on his way to becoming the most insufferable little boy.

Then something even worse could happen. If smart little Johnny

I guess I don't have to go deeper into this, and to point out the horrible situations, which are created. All parents will understand the numerous difficulties there are, when the harmony at home is completely broken.

And now I haven't even touched upon the danger of Johnny's own character development. Danger of pride, self-conceit, the inclination to demand special treatment, self-opinion, and the like.

But that is not the only danger. There is a good chance this his personality will be harmed.

Because this John, to whose intellectual talents so much attention has been given, will show the inclination to watch only his own intellectual development. If parents take the attitude as described above, then there is a danger that John's emotional life does not develop, and that that part of his life which activates his will is not cultivated.

It is possible that when he grows up he will outline or chart his life very one-sidedly, thinking that intellect is of foremost importance in life. He may become a genius; but then a genius with whom it is difficult to cooperate; a genius with little feeling for the social things in life; a genius whose expressions are always somewhat inhibited; and a man, who very likely is terrible unhappy. His personality lacks harmony. You cannot find warmth in his inner life. A true sympathizing with his fellow man is the farthest thing from him, and a personal contact with him is next to impossible. John will actually become a man, for whom we would feel sorry. Perhaps he will receive honour and glory as a genius, or as a famous journalist, but he himself will remain stone cold under all the praise and glory.

It is even more probable that John will fall into the category of disappointing persons.

This leads me to another point. There are many children, who in school are very clever, but who later in life are very disappointing. It is possible that the child has an excellent brain for learning, but has not learned how to live. It is therefore that parents should not become too enthusiastic if their child shows proof of becoming a top student.

Besides that, in High School or College, the question of whether or not a student is capable of learning is specified by two things: in the first place, does the student have a good memory and can he put forth the necessary concentration on the subject matter, and secondly whether or not the student can reproduce that which he has learned.

Real intellect, real intelligence, more.

real insight, actually does not even fit in with this. When these children go to High School, they must be able to understand and independently solve problems, and then they are quite often lost. Even more reason for parents not to idolize their offspring for what they achieve in the lower grade school.

Sometimes the school aids these harmful developments (fortunately, these schools are exceptions). Some schools give the impression that you will be most successful in life if you are clever.

In that case there is an extra threat to John's life's happiness: all those in the environment of the school wish to have nothing to do with him. They are all healthy, normal children, and they detest any one student whose ideal it is to get high marks.

There are of a certainty many more dangers for clever children, but I don't want to name them all. The article would then become too long.

But there is one thing I would like to mention.

When parents so one-sidedly stress the intellectual development of the child, then there is no small danger, that his religious development will be pushed in the background.

Of course, Johnny knows a lot about the Bible, he can recite lengthy parts from Catechism, and in Bible History he gets up in the nineties, but his heart is not in these things. And that means that no evidence of true fruit can be found in his life from the religious instruction he receives.

It is easy to know a lot about religion. But true service of God comes from a heart that loves the Lord.

Whoever forgets that, withholds the most important thing from his child. We have just celebrated Christmas.

The Child in the manger is not come as a Saviour into this world, so that we could intelligently talk about Him, or learn a lot of facts about Him. He wants to be believed and loved. The Lord Jesus did not come for people, who think they know it all.

But he has come for sinners.

And that you are a sinner you must know with your heart. It is not enough if your intellect tells you that. The big question is, whether you have learned to let go of your own knowledge, and to give your life completely to the Lord of this world.

And you don't have to be clever for that. You must only become as a child. A child and nothing more.

ROBERT N. THOMPSON, M.P., is the national leader of the Social Credit Party. Because of his knowledge of the Congo (Mr. Thompson has been a missionary in Africa) he was requested to visit the Congo and use his influence in order that the hostages, held by the rebels, would be liberated.

In this article Mr. Thompson gives his view on the situation in the Congo, which in many aspects is different from what we read in the daily press.

We want to express our appreciation that Mr. Thompson has made this article available for our paper. Editor.

THE CONGO

By Robert N. Thompson, M.P.

"Why liberate the Congo hostages? If their presence can stop the dropping of American bombs or deter the advance of Belgian mercenaries, they are meeting an urgent and worthwhile purpose. Anyway, if they cannot do this, there is no real difference between black and white, all blood is red — let them die together." These were the words of one of Africa's better known leaders, spoken to me just a few days before the liberation of Stanleyville by Belgian paratroopers. Most African leaders agreed with this, seeing no difference in the loss of African or white lives, nor could they, in justifying their stand, make any distinction between the political and the humanitarian aspects of the Congo.

The Congo is like that. No part of Africa has seen so much bloodshed over so long a time. Since the beginning of the Belgian era, some 80 years ago, life has been cheap — brutality commonplace. Butchery, whether through mutilation or cannibalism, whether by master or by servant, was commonplace, and the African always the victim. The only difference today is that communications and the photographs tell the story to the outside world — and to themselves, if anyone cares to look or listen. If they should, it is so easy to forget or not to believe.

The Congo is vast in area. From the Atlantic Coast to Albertville on Lake Tanganyika is more than 1,200 miles; from Leopoldville to Paulis more than 1,000. There are some eighty distinct languages, and tribal differences separate even next-door neighbours.

Belgium developed the vast wealth of the Congo and took in large numbers of Belgian settlers. Other than providing gainful employment for those Congolese living in the area of development schemes, Belgium did practically nothing to advance educational standards or to prepare for eventual self-government. In its time such policies probably did not differ from those of other European colonial powers in Africa. The Belgians, however, were probably the greatest offenders, governing with the harsh rule of brute force. It is said that in seventy years the educational program of the country produced only eighteen university graduates, no senior administrators, and no commissioned officers in the military or in the police. The first Congolese to receive a university degree was Thomas Kanza, in 1956. He now represents the rebel regime as foreign minister, headquartered in the East African countries, and through whom attempted negotiations for the release of the hostages were carried on in Nairobi.

Subject to heavy criticism from the United Nations, and even from its own western friends and neighbours, Belgium gave up and walked out. The central Congolese government, which took over on July 1, 1960, lacking experience and background training, was never able to control or govern the whole country. Split by numerous parties and ambitious individuals, no unifying leader emerged in the ensuing struggle for power. Inevitably the lid was to blow off the seething pot.

The man who came to power in Leopoldville was Patrice Lumumba. Confused, unstable and bitterly

vengeful, he represented an abortive attempt in a tragic situation. The country collapsed into anarchy, and in the midst of it he met his death at the hands of the forces of Moïse Tshombe, then rebel leader of the Katanga province who, with the aid of Belgian financial interests, sought to separate the copper-rich province from the rest of the country. To subdue Tshombe and force Katanga to remain within the national scene, the UN moved in with military force. In this Dag Hammarskjöld was killed in a plane crash, and Tshombe was exiled to Spain. The intervening four years have been filled with murder, torture and unimaginable suffering. Sheer savagery has been the order of the day. The horror revealed by the recent stories of refugees is a repetition of what has taken place over and over again, the only difference being that the world for the most part has not known about it.

Paradoxically, last summer Tshombe was invited back by his former enemies and took over the reigns of the central government. Almost simultaneously a rebel regime was established in eastern Congo, Brazzaville, and Burundi and Rivanda as jumping-off and supply bases, they quickly overran nearly one-half of Congo's territory, including Albertville and Stanleyville. In direct support was the assistance of Red China, operating out of newly-established and well-staffed embassies in Paris, Brazzaville and Burundi. More important was the moral support provided by most of Africa's younger nationalists and the member countries of the Organization for African Unity. Of the ten member nations of the ad hoc conciliatory commission for the Congo of the O.A.U., headed by Prime Minister Yomo Kenyatta, not more than two or three even voiced an opinion other than complete sympathy for the rebels and a growing bitterness towards Belgium and the United States. Thomas Kanza had done his work well. Over and over again these young African leaders emphasized to me that the humanitarian aspect of the hostages was indivisible from the political of the Congo. Thus in their eyes the hostages were a legitimate tool of political blackmail. Their alternative was simple — either force Tshombe to call off his American bombers and Belgian mercenaries so the hostages could go free, or arrange

(Continued on page 12)

I wish to stress beforehand, that a giftedness or talentedness, also in intellectual sense is a blessing of God. We should never take that too lightly. Our society is in crying need of such talents.

But the tragedy of the case is, that especially for talented children, many dangers threaten. I would like to discuss with you a few of these dangers.

There is then in the first place the danger, that these gifted children, because of their talents, are viewed to be exceptionally fortunate.

If Johnny is such a brain in school, and if he always gets the highest marks in highschool, than his parents tend to talk more about Johnny, than about the other children. This boy is their crowning glory.

At a Women's Society meeting, mother loves and always manages to bring Johnny into the conversation somehow. When there are visitors, you immediately notice, that aunts and uncles look at him with much more interest than any of the other children. Now the danger has almost reached maturity. Johnny easily gets the feeling, that he is really something special. He will have to have a strong character if he can take it without becoming impressed by himself. And for children it is especially difficult to bear the burden of constant admiration.

But there is more to it than that: his brothers and sisters will also notice that Johnny is more or less an exception.

remains boyish and normal throughout, you might hear a couple of aunts whisper: "You would never know he is so smart, he's not at all stuck-up."

I would almost say: he must receive special grace if he doesn't think himself to be the most.

But if this case develops differently, and his brothers and sisters become jealous of him, then father and mother might take him under their wing to protect him, which as a result will bring hard feelings between Johnny and his brothers and sisters.

Say, for instance, there is another fun-loving, romping little boy in the family, who just passes his grades in school; a boy with an open friendly character. He could easily get higher marks, but that to him would be utter nonsense, he would rather have fun and act like a real boy.

It is very likely that his character is brought into danger. Everytime he gets his report card from school, it is a black day for him. Those are the days he intensely dislikes his clever brother. And before long it is an accepted fact, that the two of them don't get along with each other.

To a Snowflake

What heart would have thought you? —
Past our deval
O filagree petal!
Fashioned so purely,
Fragilely, surely,
From what Paradisa
Imagineless metal,
Too costly for cost?
Who hammered you, wrought you,
From argentine vapour? —
"God was my shaper.
Passing surmised,
He hammered, He wrought me,
From curled silver vapour,
To lust of His mind: —
Thou couldst not have thought me!
So purely, so palely,
Tiny, surely,
Mightily, frailly,
Insculpted and embossed,
With His hammer of wind,
And His graver of frost."

Francis Thompson

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 12

JEREMIAH'S DESCENT INTO THE DEPTHS OF DESPAIR

Jeremiah 20

BACKGROUND NOTES

A man can take just so much. Although one person can endure more than another, under the severest stress everyone cracks up. Collapsing under stress occurs just as well to Christians as to others. It happens to church leaders no less than to ordinary people. It even happened to prophets. It could therefore also happen to you. The present lesson tells how Jeremiah broke down and could perhaps prevent you from the same.

This chapter is far more than a lesson about some person's buckling under stress, however. It is first of all a record of God's dealing with His rebellious people by means of Jeremiah. It also shows how God dealt with Jeremiah.

Jeremiah was a man of steel — of steel and sorrow. The wonder is, not that he succumbed, but that he didn't for so long; not that he finally cursed the day when he was born but that he long remained courageous. If he had not cracked up, he would have been super-human.

Our age is said to be less naive than previous generations. Mankind is supposed to have become of age. Man now knows the depths of human experience and has stuffed off the superficiality of pre-war idealism. He has learned to brace himself for disappointments and to endure the unavoidable aimlessness of life. And all this many a man tries to endure without God. Therefore he lives, by and large, for this life only.

This record of Jeremiah's spiritual distress is of particular relevance for us because his was a struggle in depth amid the troubles of a

hardened generation. Our task in understanding and explaining this passage is to fix its meaning and place in God's handling of His wayward people of Israel and to hear it speak to our spiritual distress today. But if you live on the surface of life, the passage will leave you cold.

The same Word of God that was as a burning fire in Jeremiah's bones will master the resistance in our hearts too — if God wills and we listen in faith. If we harden our necks and will not hear God's word (19:15) it will be worse with us in the end than with Israel in the overcrowded cemetery of Tophet outside Jerusalem (19:11).

This chapter appears to be somewhat disjointed. It does not proceed smoothly from point to point. How could it? How did you expect a distraught man to talk and write? How do you cry from out of the depths to God? Or don't you?

In this outline we trace the steps of Jeremiah's descent into the 'Slough of Despond'. Here the great prophet tasted nihilism — the feeling that life has lost its meaning and its goal. We can note the several downward steps. Let us not get hung up on secondary questions, such as whether Jeremiah sinned in cursing the day of his birth, but put ourselves fully into his situation so that his words will speak to ours.

THE OUTLINE

1. In the stocks (vs. 1-6).

Explain why Jeremiah was put in stocks (19:5). Would Jeremiah's words cut the priests more keenly than the common people? Why? Show that Jeremiah was not shushed by prison. How could he dare speak as he did (vs. 3, 4) to his captors after release? Could a false prophet speak this way? Just why was Jeremiah unpopular? Are people as unwilling to hear unpleasant tidings today?

The only basis for speaking like this was Jeremiah's unshaken conviction that his words were God's, that his predictions were God's plans. Magor-missobib means 'fear round about'. How would this name fit Poeschur?

2. In derision (vs. 7, 8).

If the stocks slays its thousands, derision slay its tens of thousands. Today there is no need for stocks. Our Saviour was also mocked. Why? What part does the devil have in this? Is all mockery of godliness devilish?

How did Jeremiah respond to the derision? (vs. 8). Jesus? (Luke 23:34). Jesus spoke of Jeremiah (Matt. 5:11, 12). How does Jeremiah's response to derision show we need someone greater than he?

3. In unbearable silence (vs. 9).

It was not easy to silence Jeremiah, but the opposition finally succeeded. It is almost unbelievable that he continued to speak so long. Verse 9 tells us that the strength of Jeremiah was not his own. It was rather the power of God's Word. Explain. Why do we not adequately reorganize the power today? God's word has just as much power as He desires to give it. This passage should impress upon our minds as with the pen of a diamond how irresistible God's Word is.

4. In danger of betrayal (vs. 10).

A man needs a place of retreat. He can deal with his enemies if he only keeps his friends. He can endure the rigors of the office if only his wife shows she is on his side. But when friends, wife and acquaintances turn against him, he will run like a rabbit.

Jeremiah was only human — sinfully human. His 'familiar' sought revenge. Why? Was this why he asked 'is there any sorrow like to my sorrow?' (Lamentations 1:12).

5. A ray of hope (vs. 11-13)

God's Word within him drove Jeremiah on. God also sustained him. The Word that was a fire within was also a rock beneath. He trusted that God would both destroy the enemy and deliver the soul of his people. Do judgment on enemies and deliverance of the godly always go hand in hand? Why is this so?

6. In the depths of bitterness (vs. 14-18).

Job also used similar language (3:3). Jeremiah had said this before (15:10). The stress (Sturm und Drang) was just too much. No man could take this much and not despair. But before we rebuke Jeremiah (God can take care of that) try to imagine — if you can — the depths of his pit of sorrow. It was as if all the forces of Israel and her enemies, of faith and rebellion, of heaven and hell concentrated themselves in this man's soul; and he was only a man!

Something in us reacts in disapproval against Jeremiah's curse. He was actually denying the good purpose of God who called him from his mother's womb (1:5). But we may criticize Jeremiah only if we have sat where he sat long enough to marvel that he did not rebel sooner. And then we will not criticize but mourn.

Rather than suppose that we are half as strong, let alone equal to him, let us look to Jesus, who in the midst of his suffering could confidently say "to this end came I into the world that I might bear witness to the truth" (John 18:37).

Everyone who is of the truth heareth Christ's voice. Show that only in faith in him is there victory over nihilism with its bitterness and despair.

SALEM IN THE LIMELIGHT

By A. Vandermaas

President of the Salem Christian Sanitarium Association

It seems to have become rather general knowledge by now that the Salem Christian Sanitarium Association has bought land. On October 15, 1964 a deal was closed, whereby the Association became the owner of approximately 100 acres of farmland near Brampton for the price of \$1000.00 per acre. On this land the Board hopes to build a mental hospital in the future.

At the moment, just as in previous years, a membership action and a call for financial support is spreading over Ontario and eastward till the Atlantic. This is done by deacons and representatives of the three churches that presently cooperate within the Association: the Reformed Church of America, the Free Christian Reformed Church and the Christian Reformed Church. These representatives will have a much easier task if they find the members of these and other interested churches already acquainted with the latest developments and needs of Salem. It is for this reason that I appreciate this opportunity to inform the readers of this paper of some of the facts behind and around the purchase of the farm.

The location of the land is the first point that may need some clarification. At the annual meeting last March I mentioned that expert advice had convinced the Board that Salem would have to be located very centrally, as otherwise obtaining and keeping sufficient staff would always remain a major problem. This meant that the location should not just be in or around any place of a fair size, but that it should be near the largest centres. Psychiatrists, psychologists, social workers, nurses and administrative personnel in general like to live in larger centres. When these people are in a high demand and can choose be-

tween different places, it becomes very important to offer them an environment which is acceptable to them. If they want to pursue their studies in their free time they need a university nearby. If they want to educate themselves further culturally or socially, which is important for workers in the field of mental health, they can do this well in large centres.

Brampton, with a population of over 21,000 persons, lies respectively 25 and 40 miles from the hearts of Toronto and Hamilton. By car one can be well within several of the western suburbs of Toronto in about 20 minutes. Highway No. 401 is six miles south of Brampton. The city has a Canadian Reformed Church, two Christian Reformed Congregations as well as a Christian Elementary School. It has a good sized, recently expanded, hospital and is a fast growing community, sometimes referred to as the Flower city of Ontario. There is a Reformed Church in Cooksville, only a few miles to the south.

The farmplot is situated on the southwest side of Brampton, on the corner of Steeles Avenue and First Line, which is obliquely opposite the lot of the future Second Christian Reformed Church. As Steeles Avenue forms the southerly boundary of Brampton, the farm lies just outside the city limits in Toronto township. Highway No. 10 is about half a mile away and along this half mile of Steeles Ave. a shopping centre will arise in the future. I am confident that eventually a bus service will give a quick connection with downtown Brampton. On the First Line, about 2 miles into Brampton, one can find the John Knox Christian School. Of importance is yet that the lot is close to city waterlines and sewer.

Something could also be said about the price of the purchased lot. Before the Real Estate Committee was made aware of this proposition it had seen many farms and other lots in location ranging from Grimsby to Orangeville. On several of these trips the committee was the guest of Mr. J. Voortman, who is in real estate in Hamilton and has given quite a bit of his time and effort to assist the committee. A word of thanks to him is well deserved and sincerely meant.

As gradually the opinion grew stronger that our location had to be a very central one, we started to concentrate on Brampton. When several lots on Steeles Ave. were shown, some of which (on the Brampton side) were three times as expensive, the Board asked a lawyer to investigate all real-estate transactions of comparable lots in the area since 1957. This showed that \$1000.00 per acre could be considered a minimum price. Nevertheless, lower offers were first submitted but refused.

Immediately on purchase the farm was leased back to the previous owner for three years, but a safeguard was introduced in the contract in order that building on part of the lot could be started earlier.

The Board is quite aware that 100 acres seems a lot of land for an association without any building yet. However, the advice received from several competent and informed sources is that Salem should hold on to this land. First the recently appointed planning committee should develop ideas about the future location of buildings and necessary grounds. Then, if this is necessary and feasible, other Christian organizations can be invited to buy or lease part of the land. Finally, in case of

unexpected circumstances, part of the land can always be sold again later. By everybody asked who knows the location and has knowledge of real-estate values, the lot is considered a good investment.

Some readers may react that this transaction faces our people with a tremendous responsibility. However, was this responsibility not already accepted when we started this work several years ago and when our membership at an annual meeting approved the purchase of a farm? Should not this transaction and the above information merely be seen as a reminder and a stimulus for us to continue a work we began several years ago? This is certainly the way many ladies' societies have reacted. Their collections at larger meetings have been heartwarming.

For those who are not participating in this work yet, it may serve as an introduction to Salem. This article may help them to realize that in the field of christian mental health no reformed person can stay behind, because there are not many ways in which we can practise the love for our neighbour more directly and there are not many fields in which the necessity for christian action is clearer. This is often not appreciated until mental illness comes in our own lives or that of one of our relatives. Then, however, it is important to be a member of Salem and to enjoy the privileges and the protections that go with it.

May this article for all of us, old members and newly interested readers, be a call for action, making the work of the local representatives easier.

A. Vandermaas, President
Salem Christian
Sanitarium Association.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE OCTOBER LADDER

Names:	Sub- Previous					Total	Total	TOTAL
	Problems:	128	129	130	131			
	Points:	3	2	3	2	10		
Dr. T. van Deursen,								
The Hague		1	2	3	2	8	83	91 Winner!
H. Geerloff (I),								
Hamilton, Ont.		1	2	3	2	8	55	63
R. Bouma,								
Belleville, Ont.		3	2	2	2	9	41	50
J. Wierda,								
Winnipeg, Man.		0	0	—	0	0	46	46
G. VanBelle,								
Toronto, Ont.				no answer (2nd)			45	45
J. Byl (I),								
Burnaby, B.C.		3	2	3	0	8	35	43
J. Hengeveld,								
Woodville, Ont.		1	0	3	0	4	35	39
I. VanderVeer,								
Cornwall, Ont.		0	0	—	0	0	37	37
P. J. Pols,								
Pickering, Ont.		0	0	3	2	5	32	37
A. Guillaume (III),								
Toronto, Ont.		3	2	3	0	8	29	37
W. F. Stokdyk (I),								
Old Barnes, N.S.		0	0	2	0	2	34	36
M. DeJong (I),								
Stirling, Ont.		0	2	3	0	5	27	32
B. DeJong,								
Greensville, Ont.				stays			31	31
R. Teschow,								
Toronto, Ont.		—	—	—	0	0	29	29
C. Bruinsma,								
Goderich Ont.		0	2	3	0	5	21	26
M. Visser,								
Duncan, B.C.		3	—	0	0	3	23	26
H. Hengeveld,								
Woodville, Ont.				no answer (2nd)			25	25
C. Bruinsma, (New Welcome!)								
Clinton, Ont.		3	0	3	0	6	—	6
A. Renema,								
Duncan, B.C.		0	0	—	0	0	3	3
F. Tolma (I),								
Vauxhall, Alta.		1	0	1	0	1	3	4

REMARKS: The problems in October turned out to be very hard. Nobody was able to score the maximum, although our oldest contestant came close to it. He is the winner of this one month. But our congratulations go to the Dutchman in our club, Dr. Van Deursen, who reached the top for the second time. The publisher of our paper will send you a chess book by which your perseverance is to be rewarded. We welcome one new member in our circle. His first result is not bad, well above the poor average of this month. We wonder what the next ladder will look like. The October ladder is at least better than many previous ones. We go on hoping for still more growth and improvement.

THE CONGO

(Continued from page 9)

a cease-fire and a truce, giving political recognition to the rebels. To a few realists, but politically unpopular, this was laying the ground work for another Korea or Viet Nam. Perhaps partition is inevitable anyway, as Tahombe's government forces fail to win the people they "liberate", using cruelty and oppression to make themselves just as hated as the rebels before them had been.

The greatest loss in this almost hopeless situation is the wholesale slaughter of so many who have any semblance of education. Most of the central government's administration intelligencia in the rebel-held areas have been killed.

Methodically, men such as the President of Katanga Province, the Mayor of Stanleyville, and literally

thousands of others have been butchered, most of them by the sadistic jeunesse (the young ones). It is estimated that in the past six months from twenty to thirty thousand of these officials have lost their lives in this civil war. The suffering and the torture reported by the freed hostages is mild compared to what the Congolese themselves have suffered — from both sides.

The future of the Congo hinges on two vital propositions — the first the establishment of some form of centralized governmental authority, with the setting up of law and order — the second is a rehabilitation program costing millions of dollars, which the Congo does not have. It is estimated that the rebuilding of the Albertville Harbour on Lake Tanganyika alone will cost \$6 million, with a quarter of a million dollars a month for running expenses for at least a year. The re-establish-

ment of commercial, industrial and agricultural projects will take millions more. The rehabilitation and extension of education and health facilities is far beyond this.

While it is recognized that the whole potential success of these programs depends upon the political stability in the country, it is also recognized that the leadership for this is going to have to come from Africa. However, leadership alone is not sufficient because, without the technical, financial and know-how assistance from the outside world, there will be no base on which to build. Yet the outside world at this point only adds to the confusion and the difficulties as Communist China lurks in the shadows, determined to make the Congo her African Viet Nam, and warily the United States watches to see that this does not happen.

Truly the Congo is a problem for the Christian world, and Canada is part of that world. Can-

ada with her bilingual background — after all the language of the Congo is French — and with her tremendous potential of goodwill, which I often felt during recent weeks, has a very distinctive and particular role to play. Beyond this is the assurance that in the years of Christian witness in the Congo have not been in vain.

The martyrdom of those who willingly gave their lives for their faith has surely left roots which, in spite of the present situation, will not die. Whether or not it develops into a crusade force strong enough to withstand the pressures, willing enough to go on the offensive with a God-fearing program to reach the lives and souls of the Congolese, depends on men of God, both white and black, dedicated to the living witness of the gospel of Christ and to the law which does and will continue to stand above all other laws — "Do unto others as you would have them do unto you."

The Only News I Know

The only news I know
Is bulletins all day
From immortality.

The only shows I see,
To-morrow and To-day,
Perchance Eternity.

The only One I meet
Is God, — the only street,
Existence; this traversed

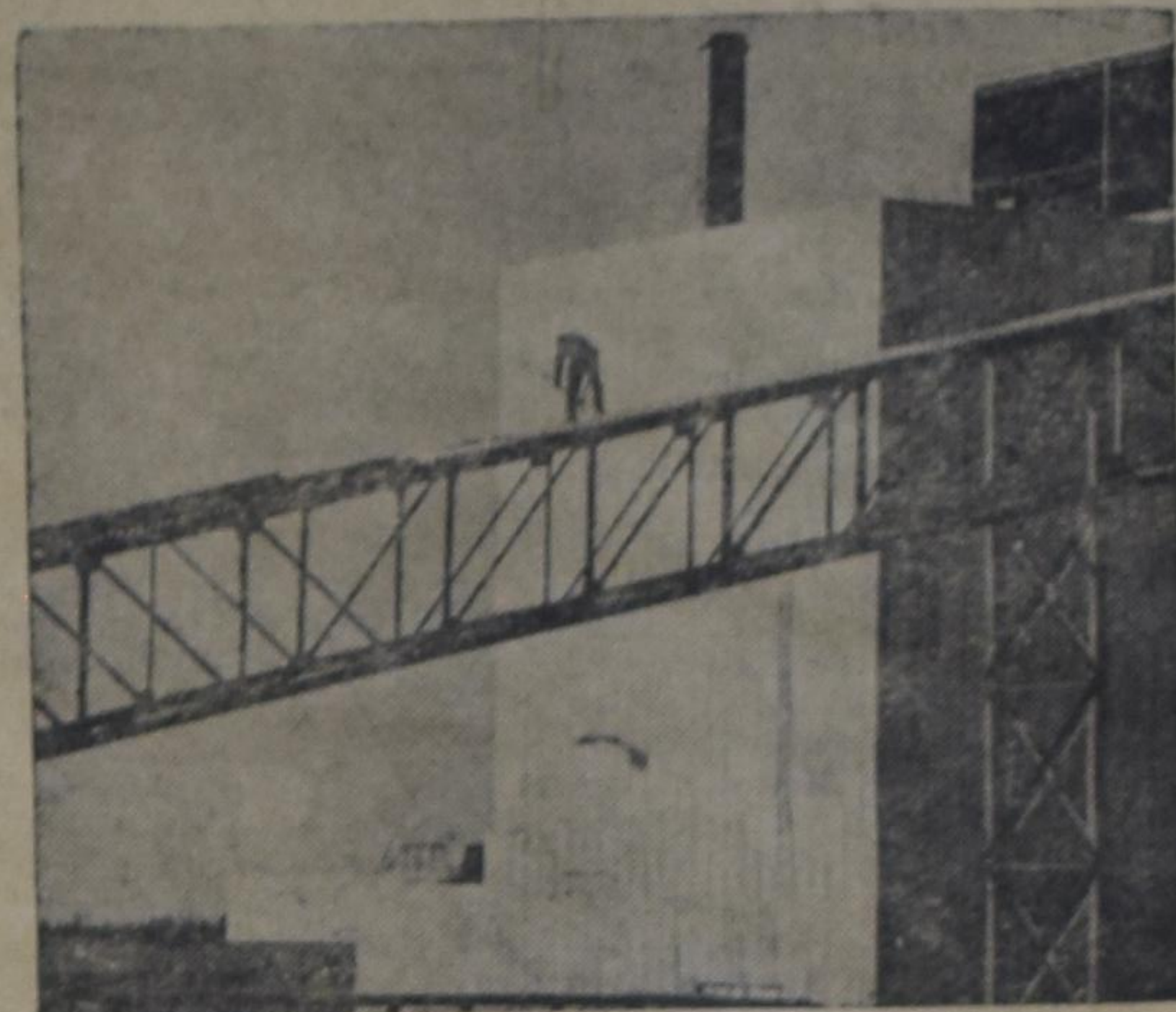
If other news there be,
Or admirabler show —
I'll tell it you.

Emily Dickinson

Canada's Sub-Arctic Railroad to Rich Resources

Canada's first railway to penetrate the vast 1,300,000-square-mile Northwest Territories has been constructed 14 months ahead of schedule. This new railroad, starting at Peace River in northern Alberta, runs a total of 432 miles to Great Slave Lake—inland gateway to the mighty Mackenzie River and Canada's mainland arctic regions. Working day and night with a massive-powered track-layer, hundreds of workers laid a mile of steel a day across the low-lying plateaus of wilderness, sometimes in 40-below-zero temperatures. Built by Canada's national railway, the \$86,000,000 project is a shining steel highway for shipping machines and material north to speed development and a vital freight line south for rich natural resources from northern mines and forests. Already in operation, it has spurred agriculture and sent thousands of cars of grain and lumber rolling south. Biggest foreseeable user of the line is the Pine Point base-metal mine being built at the railway's end, but, as exploration and development grows across this enormous region and world technology makes new demands, future rail cargoes may consist of riches not just still undiscovered—but as yet unknown.

TOP LEFT: Tracklayer crew working at mile-a-day pace as they near journey's end after nearly three years of construction. Tracklayer feeds crew rails and ties from cars behind.

TOP RIGHT: Machinery for base-metal mine being built at Pine Point, Great Slave Lake, above, will move north by new railway.

CENTRE LEFT: Aerial view of end of steel shows rails being placed on ties. Railroad construction was completed October 29, 1964.

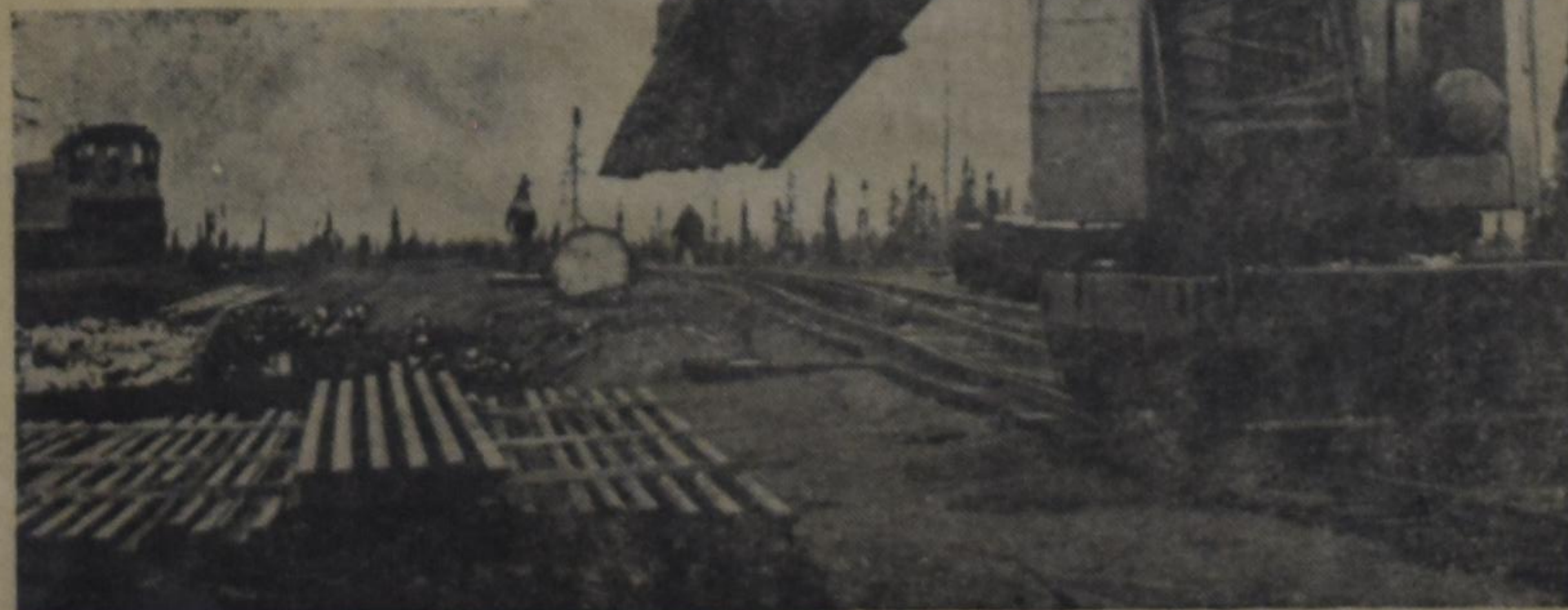
BOTTOM LEFT: Construction crew lays steel on last lap of northern railroad. Project includes eight major and 33 other bridges and reaches a maximum elevation of 2,125 ft. above sea level.

BOTTOM RIGHT: Electromagnet-equipped crane hoists steel rails aloft. First 200 miles of line runs through millions of acres of potential farmland.

Photos: Ted Grant

NATIONAL FILM BOARD
PHOTOSTORY

A MATTER OF LIFE AND DEATH

By Larry Ward

Executive Secretary, Evangelical
Press Association Director,
E. P. News Service

First the mass media had flashed the news of his death via newspaper, radio and TV. Then newsmagazines had followed with the photo which further shocked an already horrified world: the sight of Dr. Paul Carlson, medical missionary of the Evangelical Covenant Church, lying dead on the streets of Stanleyville.

Somehow this heartbreaking scene serves as a tragic symbol and reminder of how often the religion news of 1964 appeared under obituary headlines.

It had begun that way with another missionary martyr in the Congo in January: Miss Irene Ferrel of Baptist Mid-Missions.

And in the year-end blood-bath in Africa there were others, of course, whose deaths did not attract the news buildup and subsequent worldwide attention, as that of Dr. Carlson, but which did reach the hearts of the Christian world with equal impact: among them Miss Phyllis Rine of Africa Christian Mission and Rev. Joseph Tucker of the Assemblies of God. Earlier, word had come from the Congo of the deaths there of Rev. William Scholten of Unevangelized Fields Mission, and Rev. Burleigh Law, a Methodist.

As this report went to press, hundreds of whites in the Congo were still missing and the news reports were still being sifted. It was possible that other missionaries had been killed, in addition to those mentioned above, and the Roman Catholic priests and nuns who had died for their faith.

But along with this missionary martyrdom, death cut a wide swath through the ranks of Christian leadership in many fields of service.

While the world mourned the loss of leaders such as Former President Herbert Hoover, Gen. Douglas MacArthur and Nehru of India, the world of religion marked the death of many who had been in its vanguard of leadership.

No summary of this kind could include all the names of course,

but among those "absent from the body; present with the Lord" were:

Editors, Dr. James Gregory of *The Free Methodist* and Emo Van Halsema of *De Wachter* of the Christian Reformed Church, as well as Dr. Carl Howland, former editor of *The Free Methodist* and Dr. Philip E. Howard, Jr., former editor of *Sunday School Times*.

Missionary figures such as Harry Holt, Oregon farmer who had shepherded more than 3,000 Korean orphans to homes in North America . . . and Art Zylstra, founder of radio station KICY in Alaska and with the Foreign Mission Department of the Evangelical Covenant Church.

Gospel recording artists, Polly Johnson, only 24, killed in a California plane crash, and Jimmie Dodd, beloved and highly respected leader in the Hollywood Christian Group.

Carl A. Gundersen, treasurer of the National Association of Evangelicals; Southern Baptist Aubrey Short, president of the Alaska Baptist Convention; and that famed old soldier of World War I, Sgt. Alvin C. York—a faithful layman in the Churches of Christ in Christian Union.

Yes, the religious news of 1964 was marked by these and many other obituaries . . . but there were also many signs of life and advance.

The evangelistic ministry of Dr. Billy Graham continued its remarkable and steady pace, with thousands coming to Christ in crusades across the United States from San Diego to Boston.

Statistical reports from denominations showed generally steady upward trends, with many marking significant anniversaries—such as the Assemblies of God, at the 50-year point.

The annual spring vacation "student invasions" of the nation's resort beaches, found alert workers of Inter-Varsity Christian Fellowship contacting thousands in such widely separated points as

Ft. Lauderdale, Florida, and the Newport Beach-Balboa area of Southern California. Meanwhile staffers from Campus Crusade and other youth organizations were similarly active. During the summer beach season, Teen Center at the Hermosa Biltmore Hotel (new Christian venture in Hermosa Beach, California) drew more than 47,000 youth to hear the gospel message.

While overall attendance at the New York World's Fair reached "only" 27.1 million, considerably below the optimistic predictions, the various religion pavilions showed an aggregate draw of some 22.5 million—viewed on the whole as a significant and encouraging percentage.

On the statistical front also: some 1,500 attended the annual convention of Christian Business Men's Committee International in New York City, while across the nation more than 4,500 Sunday School teachers and workers gathered for the annual convention of the National Sunday School Association.

There were the usual oddities and features in the news—such as a noted atheist invoking the aid of God . . . and a beauty queen quietly telling of her faith in Christ.

The atheist: Chairman Krushchev. Before his abrupt dismissal from Soviet leadership, and while commenting on the worldwide rumor of his death, he declared: "The fact is that the position of our Party is good and my position is good also. May God grant it shall be so to the very end of my days."

The beauty: Miss Vonda Kay Van Dyke of Arizona—"Miss America" for 1965.

So it went, the world of religion 1965. One observer felt he had detected a certain leveling-off from the great forward thrust which characterized evangelical Christian activity a decade or so ago. Others felt that the last six months of 1964 in the United States had

seen some directly-religious interest eclipsed by concern over the national elections.

Looking back over the past year, for example, Pastor Raymond C. Ortlund of Lake Avenue Congregational Church, Pasadena, Calif. (long noted as an evangelical stronghold), points to "the emotion-packed election and the pressures put on pastors to speak out for Goldwater or for California's Proposition 13."

At year-end in terms of their specific ministries, some Christian leaders saw both opportunities and problems just ahead.

Executive secretary H. A. Hermansen of the Oriental Boat Mission, for example, points out that the action of the Hong Kong government, in moving thousands of "boat people" from their sampans to large relocation centers on the land, will necessitate a complete revision of his organization's method of approach. While this problem is one mainly restricted to his organization and its specific ministry, it is typical of the rapid changes taking place in the missionary scene today.

In the field of education, Dr. Hudson Armerding, new president of Wheaton College, comments: "The new Educational Facilities Act will intensify the federal aid issue on the Christian college campus. Increased efforts to divorce the State from all religion should make private religious educational institutions more significant."

Dr. Armerding adds: "We would do well to read carefully the history of late 19th Century evangelism in the U.S. It would help us avoid some of the problems encountered then, either in accommodation to or withdrawal from the theological and other issues of that period."

What lies ahead? Pastor Ortlund cites two dangers:

Deadness! While we reject excesses in emphasis on the Holy Spirit, we can grieve and thwart

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS

1. Legal charges
5. Additions to buildings
9. Girl's name
10. The counter
11. A social function
12. Federal stories
14. Gold: sym.
15. Exclamation
17. Past
18. Printer's requirement
20. Conundrums
23. Male deer
25. Equality
26. Perform
27. Sweet potato
29. Fold over
31. Jewish month
33. Tropical fruit
35. Desire
38. Lotteries
41. Highest card
42. Constellation
43. Bolivian export
45. Conjunction
46. Savage
49. U.S. emblem
51. Elbe tributary
52. Contended for
53. At that time
54. Shade trees

DOWN

1. To display brazenly
2. Even: poet.
3. All, considered one by one
4. Diaphanous
5. Printers' measure
6. Marshy meadow
7. Lawful
8. Put on, as a play
11. Raised platform
13. Indifferently
16. Admired person: sl.
19. Girl's nickname
21. Any split pulse: Ind.
22. Haul
24. Barbed spear
28. Wire measure
30. Brain part
31. Near East native
32. Kind of small cap
34. Obtain
36. Re-proves
37. In this place
39. Exclamation of disgust
40. Sifting utensil
44. Carpenter's "pin"
47. Golf term
48. Sea eagle
50. Kind of muffin

SOLUTION to Previous Cross Word Puzzle

ACROSS

1. Legal charges
5. Additions to buildings
9. Girl's name
10. The counter
11. A social function
12. Federal stories
14. Gold: sym.
15. Exclamation
17. Past
18. Printer's requirement
20. Conundrums
23. Male deer
25. Equality
26. Perform
27. Sweet potato
29. Fold over
31. Jewish month
33. Tropical fruit
35. Desire
38. Lotteries
41. Highest card
42. Constellation
43. Bolivian export
45. Conjunction
46. Savage
49. U.S. emblem
51. Elbe tributary
52. Contended for
53. At that time
54. Shade trees

DOWN

1. To display brazenly
2. Even: poet.
3. All, considered one by one
4. Diaphanous
5. Printers' measure
6. Marshy meadow
7. Lawful
8. Put on, as a play
11. Raised platform
13. Indifferently
16. Admired person: sl.
19. Girl's nickname
21. Any split pulse: Ind.
22. Haul
24. Barbed spear
28. Wire measure
30. Brain part
31. Near East native
32. Kind of small cap
34. Obtain
36. Re-proves
37. In this place
39. Exclamation of disgust
40. Sifting utensil
44. Carpenter's "pin"
47. Golf term
48. Sea eagle
50. Kind of muffin

Servant of Slaves

by

GRACE IRWIN

(1)

The muffled rhythm of a horse's slow-trotting, hoofs broke the winter silence with reassuring sound. The creaking of breeches against saddle leather, occasionally betrayed a slight movement as the rider shifted position, but for the most part he sat his horse curiously inert, with a familiar security which enabled him to withdraw from concern about his locomotion as remotely as if seated in a sedan chair.

There was, too, an air of withdrawal, almost of sullenness in his whole demeanour, so that a stranger approaching would have been disconcerted to find the face, or what was visible of it between buff-coloured muffer and broad-brimmed hat, a young face, the face of a boy well on the youthful side of twenty. It was almost eleven in the morning and his journey had begun two hours before, with a rift of sunlight thrusting faint long shadows against the furrowed fields, and a blackbird singing from a not yet leafless beech tree; now the gray sky hung close from vanishing point to vanishing point of sight and no bird called. So in the immobile face, its fine skin unexpectedly tanned and weather beaten, and in the heavy-lidded blue eyes there was a suggestion that sunlight and birdsong could evoke response; but a winter's gray had settled upon it and it seemed frozen to indifference of either joy or sorrow, ambition or fear.

A close observer might notice, however, slight indications that this habitual indifference was being disturbed by some inward struggle. In fact a crisis was approaching, a decision had to be made, and the very lethargy with which the boy viewed the alternatives made the necessity of choice repugnant. raised his head at more frequent intervals, scanning the road for landmarks. When the horse's ponderous trot slowed to a walk, he made no effort to quicken its pace. The gauntleted left hand which had been thrust into the breast of his highbuttoned coat now moved restlessly to the pommel of the saddle, to his knee, to the capacious pocket where it found a letter, half drew it out, then thrust it back with irritable indecision.

There was no need to scan the letter again. He knew its contents by heart. Why had these Catletts written to him at all? For ten years they might have written, and a letter would have been welcome. How glad he would have been of this letter ten years ago when the news that his Mother had died in this very home now hospitably opened, had reached him, a forlorn seven-year-old, tolerated in the house of strangers, and awaiting more fear than longing the still distant return of his father from sea. How welcome it would have been a year later, when that father's arrival and second mar-

riage gave him a residence in which his physical needs were generously supplied, but his small, shy, groping person disregarded. And how thrice welcome it would have been during that first year away at school in Stratford, when the brutality of both headmaster and sports infected the long hours of lessons, until he who had been reading easily and avidly since his fourth year lost almost all relish for books.

John stopped his recollections abruptly, drawing a curtain furiously across the hatefulness of that year which still haunted him in dreams. But of what use this letter now? In three days he would be on the coach, bound for Liverpool. Within a fortnight he would sail for Jamaica. He would not set foot in England again for five years, if then. Why go to meet strangers who might think his ways awkward, himself dull and uncouth?

The visit would keep him from proceeding immediately home. That was a point in its favour. With that in mind he had asked and easily gained his father's permission to make it. Not that his father and stepmother ever indicated that he was unwelcome. But they were so absorbed in their own affairs, in each other, in young Billy, in the new child, that John always felt the unspoken relief of their farewells. They had thought him so agreeably off their hands in Spain. Even dread of his father's anger had not subdued the devil of half-repentant mirth within him at their crestfallen disappointment, when his summary dismissal from the comfortable position at Alicante, which the Old Gentleman's Spanish connection had secured for him, had forced the question of his future to be faced afresh. Yet his father had been surprisingly soon pacified. Whether the sight of his strongly built son after some months of absence made him realize that this young man was too old to be thrashed like a child, or whether the boy's very undefending silence had reminded him of the quiet, serious-minded wife whose place had been so soon and satisfactory filled by her was not likely to reveal. Certainly he had contented himself with a brief austere lecture, amplified when he received the report from John's erstwhile employer regarding his "unsettled behaviour and impatience of restraint"—a lecture in which the phrases

"these degenerate days", "lack of self-discipline", "my education in Seville", "gross and intemperate insensibility of the benefits bestowed upon you", recurred. "O tempora, O mores", John had summed up the speech as he listened, standing in his father's presence with every mark of respect. The phrase recurred to him now, one of the few tags of Tully which remained from his second, comparatively happy, year of schooling. Yet he had topped the class in Latin before his tenth birthday, catching avidly up in a study begun with his mother when he was six.

His mother! Perhaps he would go to the Catletts after all. He would like to hear and talk of his mother to someone who had known her. Odd that she should have learned Latin. Perhaps Mrs. Catlett had learned it too when they were at school together. Most women, even those with leisure and money, had little formal education, he knew. Certainly his young stepmother, though the daughter of a prosperous grazier, could do no more than write a letter in her own tongue, although she embroidered beautiful samplers and played the spinet well enough. He would ask about his mother and perhaps would hear if she had talked of him, if she had wanted to see him again before she died.

No! He would do nothing of the kind! For, with the thought of his mother came other thoughts which he had put out of his mind lately whenever he recurred: verses of Dr. Watt's hymns which he had learned and recited almost as soon as he could speak, questions and answers from the catechism, verses of Scripture, invariably unwelcome and pointed verses: "The eyes of the Lord are in every place beholding the evil and the good." "Be sure your sin will find you out." "Every idle word that man shall speak he shall give account thereof in the day of judgment." He would go home after all. The three days would soon pass. Perhaps his stepmother would let him take Billy to visit a ship, where he could unravel to the child's admiring eyes the enigmas of the rigging and air his knowledge of the mysteries of the waterfowl. Or, failing that, he could ride into the City and see a play. A Bold Stroke for a Wife would suit his mood if, as he had heard, it excelled Centlivre's other witty farce *A Wonder! A Woman Keeps a Secret*, which he had lately seen in London.

The instant, almost automatic redress of balance, which had saved young Newton many times from being shaken like an insect from a lurching spar into the leering sea beneath, saved him now from shooting over the head of his stumbling horse. So far the road, mud-crusted by recent frost, had been tolerably good in a country where travellers at this time of the year took to the fields for safe journeying. But as this stretch wound through a low-lying soggy country, an attempt had been made to drain it by making a high, barrel-shaped crown, flanked by ruts a foot deep in mud. The horse, picking its placid preferential way along this crown, had dislodged a loosened stone near the steep curve. Its right foreleg slithering off into the rut, it sprawled head first and John, surprised from his interminable debate, swore sharply, disentangled his left leg from the stirrup and dismounted to examine the damage.

Miraculously there was little. The horse, stroked and reassured, floundered for a moment, then, braced by the hind legs which remained on the road, staggered upright. John ran his hand down the sturdy leg, found with relief that she could walk with only a slight limp, and soberly led her for a hundred yards or so before remounting.

He was rather ashamed of the oath which had been surprised from him, and felt a secret relief that he had sworn in Spanish. The words seemed less blasphemous, somehow, in a foreign tongue.

They had come over the rising ground to a long slow incline. Against the sky in front a weathered signpost recalled him to the need for immediate decision. Suddenly almost frantic, he searched his mind for an escape from the responsibility of choice. If chance could decide it for him! Should he toss a coin? Even as he was reaching for his leather wallet an idea struck and amused him. Let the horse decide for him. The road was almost level now, the ruts only moderately deep. Presently when they neared the turn he would leave the reins on her neck and take the road she chose. Since they had come this way she would probably return to Rotherhithe. Well, that suited him. The nearer the prospect loomed of making himself known to strangers the more he shunned it. But it was far enough. She might turn right on Watling Street into Chatham. In any case the decision would not be his.

So the two jogged on towards the approaching signpost, John riding loose-reined, apparently given up to his former indifference. Actually his heart was beating faster and he was annoyed to find himself shivering. This was not the philosophic calm, the Raillery and Humour towards accidentals enjoined by that great mind, Lord Shaftesbury. Surely leaving his decision to chance, instead of fretting his soul, was in keeping with the imperturbable calm of the author of *Characteristics*, a prized copy of which was even now in his saddle-bag. Discovered at a book-stall in Holland, it had opened his eyes to a new world of thought. He quoted to himself a favourite sentence: "The central powers which hold the lasting orbs in just poise and movement must not be controlled to save a fleeting form and rescue from the precipice a puny animal". To preserve the aloof serenity becoming one who had imbibed such sentiments, he watched the rhythmically nodding head, the sensitive ears of his mare. What was going on inside that head, he wondered. Was she pondering her recent fall? Did she know how near she had come to a broken leg and subsequent extinction? Had she any idea that her master's movements for the next day or so depended on her whim? Unorthodox perhaps to attribute such potentialities to a horse, but Shaftesbury had shown clearly the necessity, the privilege, of free speculation. John found himself—because his heart and nerves were harder to control than his mind; the one would pound, the other quiver—setting the situation to rhyme. On his recent voyage he had discovered in himself a decided turn for doggerel, though not all the verses which formed themselves behind that apparently stolid face were suitable for publication.

(To be continued.)